

REVISTA LICEULUI TEOLOGIC ADVENTIST „ȘTEFAN DEMETRESCU”
BUCUREȘTI

PASI VERTICALI

martie 2023

Comitetul de redacție:

Redactor șef: Daniela Zaharia

Colegiul de redacție: Tiberiu Koos, George Dunca,
Albert Petre, David Todeci, Norbert Văleanu, Gabriel Dragu

Contact: Revista „Pași verticali”

Bulevardul Metalurgiei, nr.89,

Sector 4, București.

Telefon: 0742878304

Mail: zahariadaniela25@yahoo.com

ISSN 2972 - 1377

ISSN-L 2972 - 1377

CUPRINS

<i>EDITORIAL</i> , LAURENȚIU PRUNĂ.....	5
DESCHIDEREA ANULUI ȘCOLAR 2022-2023	6
CLASELE ÎN IMAGINI	10
ARTICOLE ALE PROFESORILOR – VERBA MAGISTRORUM	
<i>DEVENIRE</i> , TIBERIU KOOS.....	40
<i>NESENZAȚIONAL</i> , GABI IARCA.....	41
<i>ÎNVIERE DE TOAMNĂ</i> , LUMINIȚA NISTOR.....	42
<i>CĂUTARE, DARURI DE SUS, TĂCERE</i> , DOINA COCONU.....	42
<i>VISUL DIN VIS</i> , ANCA MEREUȚĂ.....	43
<i>TIMPUL – PRIETEN SAU DUȘMAN</i> , LUMINIȚA DIMOIU.....	44
<i>VREMURI ȘI INFLUENȚE</i> , LAURENȚIU BASTOREALĂ.....	45
<i>TRENUL POTRIVIT</i> , CRISTIAN MANASE.....	47
<i>ADEVĂRATA EDUCAȚIE</i> , DANIELA ZAHARIA.....	48
PERPETUUM MOBILE,	
ACTIVITĂȚI, PROIECTE EXTRAȘCOLARE	50
INVITAȚII REVISTEI – TONICILE DEVENIRII	
<i>REFLECȚII CĂTRE ELEVI</i> , STELIANA SANDU.....	69
<i>ÎNTR-UN MULTIVERS AL PERMANENȚEI (RE)CONTEXTUALIZĂRI,</i> LADISLAU ANTONIU CSENDES.....	71
LIRELE LUI ORFEU – CREAȚII LITERARE ALE ELEVILOR	
<i>EXTEMPORAL LA ...</i> , NORRIS CHIRILIANU.....	75
<i>UITARE</i> , AMALIA PETREACĂ.....	77
<i>DOR DE COPILĂRIE, BUNICA</i> , DENISA TACHE.....	78

<i>DESPRE PATRIE,</i>	
ADEL NOEMI SZAKACS.....	79
LORENA CURCAN.....	80
CAROLINE MOISEANU.....	81
ALEXANDRA MUTU.....	82
FLORECITA NICOLESCU.....	83
DANIELA UNGUREANU.....	83
<i>FLORI ȘI FLUTURI DE ALBASTRU, UN ARTIST HAIIDUC.....</i>	84
<i>PRIVELIȘTE LA ORA 5,</i>	
<i>TOAMNA BLEUMARIN, ELISA CROITORU.....</i>	85
<i>CE SUNT?, ERAU DEPARTE....,</i>	
<i>INSOMNIE, COMAN REBECA.....</i>	86
<i>ÎNTÂLNIRE, CAPTIV,</i>	
<i>LIMITA CREAȚIEI, AFANASII MUNTEANU.....</i>	87
<i>INECUAȚIE ÎN CUVINTE, ALEXA MANOLACHE.....</i>	88
<i>IUBESC, IUSTINA SAFTA.....</i>	88
<i>SOLILOCVIU MARIN, ANASTASIA GAGIU.....</i>	89
<i>VĂ INVIT LA ZBOR!, ALBERT PETRE.....</i>	90
<i>ILUMINARE, P.P.....</i>	94
<i>CASA CU O MIE DE OGLINZI, VĂLEANU NORBERT.....</i>	95
<i>L.T.A., „ȘTEFAN DEMETRESCU” ÎN TERMENI MUZICALI,</i>	
<i>DARIA ZAHARIA.....</i>	96

CUTEZĂTORI PE VERTICALĂ

Anul școlar 2022-2023 a debutat după multă așteptare și după o vacanță lungă, în care fiecare dintre elevi, profesori și părinți și-a făcut planuri îndrăznețe pentru ceea ce are să urmeze. Școala a început într-un nou format, cu oameni vechi și noi, dar cu dorința ca pe tot parcursul zilelor ce vor urma, în noul sediu de pe bvd. Metalurgiei 89, numele lui Dumnezeu să fie slăvit, în camerele din internat, în sălile de clasă, în cancelarie și în tot campusul.

Unul dintre planurile îndrăznețe pe care le-am făcut noi, ca școală, a fost să reînviem o tradiție mai veche: revista Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”. Și iată-ne la un nou început de drum. În acest număr, veți descoperi într-un mod sincer și deschis cine suntem noi, cei de azi, dar și cine vom fi mâine. Mai întâi, vă vom prezenta obiectivele noastre pentru acest an școlar, apoi vă vom lăsa în compania articolelor scrise cu mult drag de dascăli și învățăcei. Din toate acestea, vă veți convinge de motivațiile noastre și de ceea ce ne animă în fiecare zi. Suntem siguri că vă veți delecta ochii și mintea.

Consemnările activităților noastre extrașcolare vor completa acest număr, cu invitația ca să ne fiți alături în acest nou început când facem, din nou, „Pași verticali”.

Despre drumul pe care am pornit acum nu știm decât că este lung și plin de provocări, dar ne-am amintit de făgăduința lui Dumnezeu din cartea biblică Iosua: „Intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi -l dau, cum am spus lui Moise. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată Legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face. Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale.” Și din acest pasaj biblic am învățat care este secretul pentru ca pașii noștri să se îndrepte în sus, pe verticală.

Drum bun tuturor!

Director: Laurențiu Prună

*Deschiderea
anului școlar
2022-2023*

Deschiderea noului an școlar 2022-2023 s-a desfășurat în sala de festivități a liceului, începând cu ora 10.30. Domnul director Prună Laurențiu Cătălin a oficiat derularea programului la care au fost invitați: dl.Valentin Filimon, directorul Departamentului Educației de la nivelul Conferinței Muntenia a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea; d-na agent Mușatoiu Miruna, de la poliția de proximitate, secția 26; dl. consilier Rareș Lazăr, din partea Consiliului local și al Primăriei sectorului 4, București. Din discursul domnului Valentin Filimon, vă redăm următorul fragment:

„Este festivitatea de deschidere a anului școlar sau festivitatea de absolvire? Pentru că seamănă a fi de absolvire. Atât de mulți oameni prezenți! Atâta emoție, bucurie sunt mai degrabă aspecte ale unei absolviri. Și poate să fie o absolvire.

Vă transmit salutul din partea colegilor Conferinței Muntenia, dar, mai mult decât atât, vă salut din partea reprezentanților școlilor care funcționează pe teritoriul conferinței noastre. Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” este, fără îndoială, un punct de referință pentru educația ad-

ventistă, fiind instituția de învățământ cu istoria cea mai lungă. Numărul de elevi înscriși în instituțiile noastre de învățământ depășește cifra 1700. Acest număr se datorează calității investițiilor, interesului cadrelor didactice din fiecare școală, dar, mai ales, bunătății lui Dumnezeu Care dorește să ofere fiecărui copil cea mai înaltă educație.

Să vorbim puțin despre absolvire! Spuneam mai înainte că ocazia aceasta seamănă cu o absolvire. Am să vă spun de ce. Pentru că toți cei care sunt acum elevi ai L.T.A. au absolvit ceva – ați absolvit o etapă foarte importantă care, din fericire sau din nefericire, se repetă la fiecare moment al vieții noastre. Ați absolvit prin faptul că ați luat o decizie. Decizia este parte din experiența noastră de fiecare zi. La fiecare pas, noi trebuie să luăm hotărâri sau să decidem pentru ceva. Elevii, părinții care sunt aici au decis să aleagă o școală, nivelul la care să se ridice prin implicarea lor. Vreau să vă felicit azi pentru absolvirea acestei decizii! Aici veți avea de luat decizii în fiecare zi. Să ne uităm la o situație din Biblie! Pasajul se găsește în

2 Împărați 5:10 – *Elisei a trimis să-i spună printr-un sol: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat!”*

Naaman vine într-un context în care spera că va avea parte de ceea ce este mai bun. Suntem la început de an școlar și toți, cred, ați venit cu inima plină și cu mintea concentrată ca din locul acesta să beneficiați de tot ce este mai bun.

Pentru Naaman, nu se întâmplă nimic din ceea ce el se aștepta. La scurt timp după aceea – dezamăgire, nimic nu i s-a împlinit. Nu seamănă cu ceea ce el credea. Dă să plece. Nu-i adevărat nimic din ceea ce credeam eu. Naaman ne oferă o lecție importantă: a meritat să vin eu la L.T.A.? Am auzit că acolo totul este extraordinar! Totul e excelent! Și când vă loviți de una, că la matematică nu e așa de ușor, că la română se cere mai mult de făcut, că la limbile străine e de lucru, că mai trebuie îngrijită și camera, că nu puteți să vă purtați oricum, trebuie să -i respectați pe ceilalți, este o oră de stingere... Ce veți face? Ce veți alege? Naaman a fost ispitit să zică nu-mi place deloc, sunt profund dezamăgit. Se întoarce și dă să plece. Nu aveam eu școli acolo de unde vin? De ce să mai bat atâta drum? Abana și Parpar, râuri limpezi, nu precum Iordanul...Care este motivul pentru care Naaman a venit în Israel? Ce l-a convins? Care este elementul ce l-a convins că poate să fie vindecat de lepră? Credința, profesorii, Dumnezeu? Ce i-a spus fetița că va găsi dacă se va duce în Israel? Ce va găsi? Nu i-a spus că sunt acolo ape tămăduitoare, că totul va fi confortabil, că stai la L.T.A. și te plimbi toată ziua prin oraș...e viață la superlativ. Elementul ce l-a determinat pe Naaman să facă drumul acela din Siria până în Israel a fost unul singur. Ea doar pe acesta i l-a spus: *Dacă s-ar duce stăpânul meu la prorocul...* Ce însemna prorocul? Însemna cel care rostea mesaje din partea lui Dumnezeu. Dragii mei, tineri elevi ai LT.A., stimați părinți, liceul acesta are ceva deosebit – este un Iordan. Nu seamănă cu Abana și Par-

par. Cunosce multe școli care seamănă cu Abana și Parpar. Dar dacă locul acesta are ceva tămăduitor, ceva special pentru tine, elev al L.T.A., are acest element distinctiv – sănătate spirituală. Nu știu cum evaluați voi, ce veți simți voi când veți intra la primele ore. Când veți vedea tot ce se întâmplă aici, aveți mare grijă cum evaluați! Sunt două variante: Abana și Parpar sau Iordanul care are ceva distinctiv. Ce avea Israel distinctiv? O prezență de neînlocuit, care nu este găsită în altă parte...

Doresc să fiți absolvenții acestor decizii și să luați cele mai înalte note pentru viața voastră! Doar cei care veți lua aceste decizii veți fi absolvenții aceia de final, nu doar de bacalaureat. Evaluarea va fi determinată de decizii. De aceea, vă doresc din toată inima să fiți niște absolvenți ai deciziilor! Nu uitați, vă felicit din toată inima, pentru că o primă mare decizie ați luat-o – ați venit la Iordan. Vă doresc ca și celelalte decizii să fie la fel ca aceasta!

Cadrelor didactice doresc să le spun cum va fi anul acesta. Nu sunt proroc. Va fi un an ușor sau greu? Nu știu. Va fi un an frumos? Așa doresc, dar nu am garanție. Un singur lucru vă garantez: o afirmație în Faptele Apostolilor 1:8 – *Căci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*

Cei care sunt în fața dumneavoastră au maximă nevoie de putere. Părinților, dacă doriți binele copiilor dumneavoastră, elevi ai acestui liceu, ru-

gați-vă ca această putere să vină peste oamenii care vă stau în față! Dacă veți cere această putere în fiecare zi, atunci anul acesta se va ridica la cote înalte ale experienței. Această realitate e sigură, pentru că Dumnezeu a făgăduit și o pune la dispoziție în fiecare zi. Cereți de la Dumnezeu Duhul Sfânt Care ne îmbracă cu această putere. Dumnezeu să vă însoțească! Să vă dea această putere și să absolvim cu bine și anul acesta școlar, nu doar cu note bune, ci cu experiențe remarcabile pentru viața aceasta și pentru viața veșnică. Dumnezeu să călăuzească pe toți și binecuvântarea Sa să fie peste toți! Amin!”

Domnul capelan al liceului, prof. Tiberius

Georgescu, a continuat mesajul de încurajare pentru participanții la eveniment. Din acesta, vă încredințăm partea centrală a discursului.

„Pentru ocrotirea copiilor noștri, să ne amintim de făgăduința pe care o găsim în Sfânta Scriptură, în Iacov 1:5 - *Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu Care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare și ea îi va fi dată, dar s-o ceară cu credință.* Avem această făgăduință. Dragi părinți, rugați-vă și încurajați-i pe copii să se roage, să ceară înțelepciune. Aici este locul unde împreună cerem înțelepciune de la Cel Ce o are, de la izvorul înțelepciunii, care este Dumnezeu. Rolul meu aici este de a vă însoți în drumul acesta al descoperirii înțelepciunii, al descoperirii lui Dumnezeu. Aici vor fi lege și ordine, fiindcă și Sfânta Scriptură ne vorbește de o lege desăvârșită, legea libertății. În acest liceu, avem o lege a libertății. Așa cum ne spune tot

Iacov, în același capitol 1:25 - *Cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.* Acela care face din legea desăvârșită a lui Dumnezeu obiectul meditației și studiului va fi fericit în lucrarea lui. Fă binele, iubește dreptatea, adevărul, frumosul! Nu e suficient să îi învățăm pe copiii noștri să nu fure, nu vrem doar să fiți cinstiți, ci să fiți mai mult decât atât – să fiți generoși cu semenii voștri! Nu doar să nu-i păgubiți, ci să fiți o binecuvântare pentru ei. Aceasta este viziunea noastră cu privire la educație. Vrem să nu fiți doar nonviolenți, ci efectiv să promovați dragostea care alină, care vindecă pe cei răniți.

Avem un model în această școală. Îl cunoașteți? Modelul nostru este Mântuitorul Isus Hristos, despre Care ni se spune în Evanghelia după Luca următoarele: *Isus creștea în înțelepciune, în statură.* Era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Acesta este modelul după Care vom educa elevii pe care i-ați adus astăzi cu dragoste și încredere aici. Vrem să accentuăm nu doar dezvoltarea intelectuală, academică. Ne interesează în egală măsură și sănătatea fizică, ne interesează să își dezvolte și abilitățile sociale, să aibă relații sănătoase. Și, mai întâi de toate, pentru ca celelalte trei să fie prezente, vrem să ne asigurăm că sunt sănătoși spiritual, că Îl iubesc pe Creatorul și Mântuitorul lor. Astfel, vom avea o dezvoltare echilibrată, pe toate planurile și vă veți bucura să vedeți copiii dumneavoastră prosperând în viața aceasta și pentru veșnicie. Lucrarea de salvare și lucrarea de educație sunt una. Dumnezeu ne salvează educându-ne. Întâi răscumpărându-ne prin sângele Său, apoi educându-ne, învățându-ne valorile care ne aduc binecuvântarea Lui. Ne propunem să formăm oameni care să îmbine excelența spirituală cu cea academică, oameni care să promoveze valorile Scripturii în societate. Amin!”

Clasele în imagini

CLASA 9 A

DIRIGINTE LUMINIȚA DIMOIU

Început de liceu...

În Parcul Tineretului, când vremea unei toamne târzii te invita la pătășie și jocuri...

La Predeal, când noiembrie ne-a invitat să-l
vizităm în natură.

CLASA 9 C

DIRIGINTE ANCA MEREUȚĂ

*Prietenie, joc - culorile
adolescenței.*

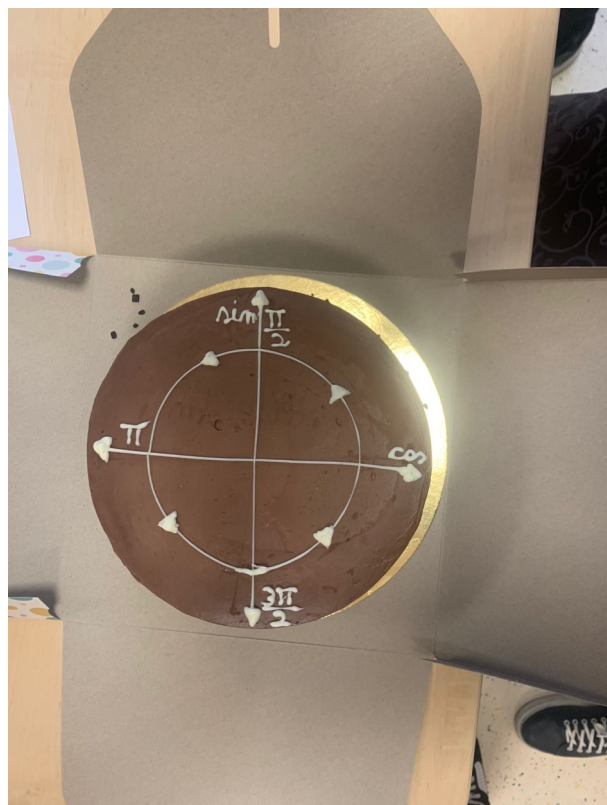

CLASA 10 A

DIRIGINTE SERGIU AVRAM

23 FEBRUARIE

ZIUA DIRIGINTELUI

PRIETENIA

PROGRAM ORGANIZAT DE CLASA 10 A

O scurtă vizită la sediul Google

OCAZIE DE DEZVOLTARE:
VIZITA LA BIBLIOTECA NAȚIONALĂ
ȘI PALATUL MOGOȘOAIA

ALĂTURI DE DOAMNA PROFESOARĂ IOANA DUMITRESCU

CLASA 10 B

DIRIGINTE DANIELA ZAHARIA

La Opera Națională din București.

Sala Radio, experiență nouă.

APROAPE DE SĂRBĂTORILE
DE IARNĂ.

CLASA 10 C

DIRIGINTE IOANA DUMITRESCU

16 OCTOMBRIE

vizită la Arcul de Triumf

23 SEPTEMBRIE

Pancake Day, la domiciliul dirigintei.

4 NOIEMBRIE

ZIUA RECUNOȘTINȚEI

CLASA 11 A

DIRIGINTE DĂNUȚ ZOTICA

*Excursie la Bușteni, într-un
octombrie prietenos.*

*Susținând clasa la un
campionat liceal.*

Echipa unui program de serviciu divin, dintr-un Sabat de noiembrie.

CLASA 11 B

DIRIGINTE LUMINIȚA NISTOR

16 SEPTEMBRIE

O IEȘIRE ÎN HERĂSTRĂU. SOARE, NATURĂ, COLEGIALITATE.

ÎN LUMEA TEATRULUI, LA T. N. B. "I. L.
CARAGIALE".

21 SEPTEMBRIE

16 NOIEMBRIE

SERATĂ FILOLOGICĂ: 11 B ȘI 9 B

CLASA 11 C

DIRIGINTE DOINA COCONU

Niciunde cerul nu este mai aproape decât la mare... După ce ne-a cuprins vraja ei într-o zi minunată de părtășie, ne însoțește pentru tot anul școlar.

●○ REDMI NOTE 8T
●○ AI QUAD CAMERA

SERATĂ DE SÂMBĂTĂ SEARA...

●○ REDMI NOTE 8T
●○ AI QUAD CAMERA

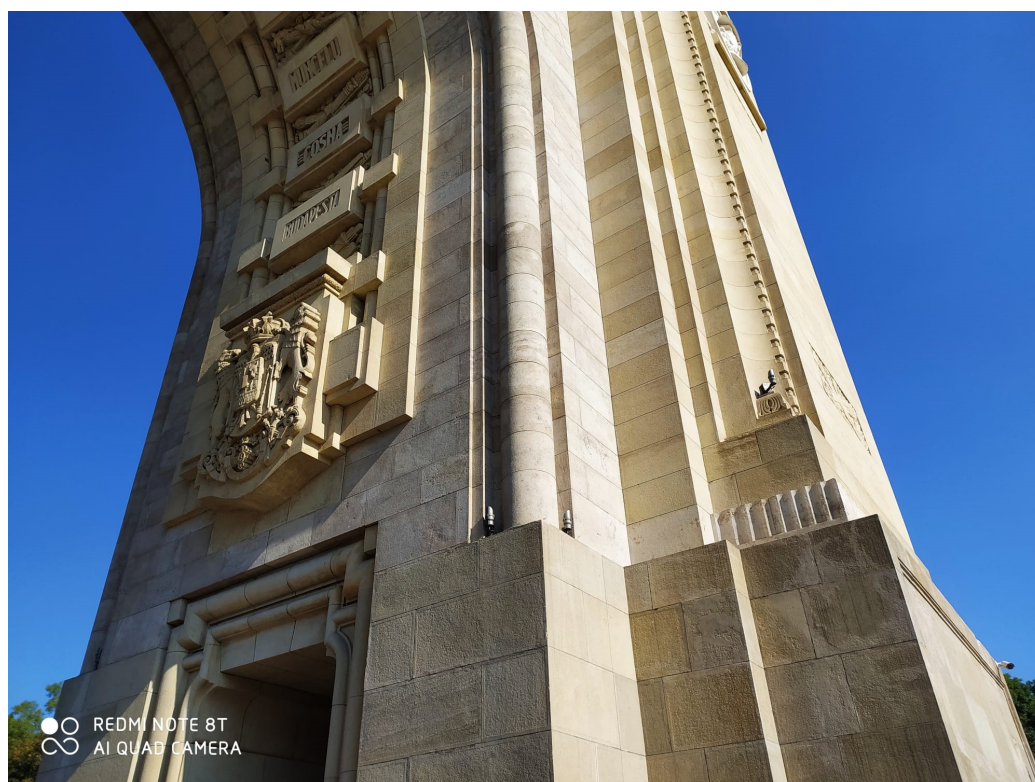
Aproape de sărbătorile de iarnă.

CLASA 11 D

DIRIGINTE LAURENȚIU BASTOREALĂ

VIZITAREA
LOCURILOR
ISTORICE DIN
BUCUREȘTI, ARCUL
DE TRIUMF ȘI
HANUL LUI MANUC

CLASA 12 C

DIRIGINTE MIHAI BEJINARIU

*Liceul, locul pregătirii
noastre academice și
spirituale.*

Părtășie cu domnul diriginte Mihai Bejinariu.

La patinoar, verticali!

FANFARA LICEULUI

DIRIJOR VLAD BACIU

*Fanfara liceului, la
Biblioteca Națională a
României.*

*A*rticole profesori

VERBA MAGISTRORUM

DEVENIRE

TIBERIU KOOS

„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea.” Ioan 14:12

Am avut de foarte multe ori ocazia să văd cum foștii mei elevi au obținut în domeniul informaticii rezultate superioare celor obținute de mine. De asemenea, în alte domenii de care sunt pasionat (drumeții montane, alergat, ciclism, teologie, misiune), unii dintre cei pe care i-am inițiat sau încurajat au ajuns deja la nivele mult mai înalte. Foști elevi mi-au devenit colegi profesori, unul dintre ei ajungând de curând chiar directorul școlii. Alții mi-au fost instructori în convenții explo' sau coordonează administrativ departamente unde activez și eu. Iar la a doua facultate pe care am urmat-o, la un moment dat, am avut un curs predat de către o fostă elevă.

Biblia și Spiritul Profetic nu încurajează un mediu concurențial, ci unul altruist. Tendința umană este de a ne scoate în evidență propriile realizări. Dar Isus, Modelul și Învățătorul suprem, ne transmite în pasajul de mai sus că satisfacția Lui este să ne vadă depășindu-L (poate e puțin șocant, dar textul de mai sus chiar asta spune: că sunt domenii în care putem face „lucruri mai mari” decât Isus). Eminescu spunea: „Caracterul unei școli bune e ca elevul să învețe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât știe însuși profesorul.”

Menirea unui profesor este să fie o inspirație pentru elevii săi. Rolul lui fundamental nu este să le predea, să le dicteze lecții, să le transmită informații. El este un dascăl adevărat dacă îi face curioși pe elevi, le deschide pofta de studiu, le deschide noi orizonturi, perspective. Îi va lansa pe elevi în propria călătorie a cunoașterii.

În biserică, toți suntem și elevi (ucenici), dar și profesori (de exemplu, conform Marii Trimiteri). Astfel că spusele lui Isus ni se adresează tuturor. Fiecare dintre noi putem fi o inspirație pentru măcar un copil sau un tânăr din biserică!

SENZAȚIONAL

GABI IARCA

A devenit natural pentru noi să ne dorim experiențe senzaționale. Ne hrănim cu aceste dorințe și ele dau culoare și sens vieții noastre. Căutăm în jurul nostru astfel de experiențe extraordinare, nemaivăzute și parcă venite din alte sfere. Așa se face că lumea este plină de așa ceva. Știrile sunt de cele mai multe ori negative și conțin scene foarte dure, filmele sunt pline de secvențe care nu au nicio legătura cu realitatea, iar internetul și rețelele sociale sunt pline de întâmplări nemaîntâlnite.

Am devenit dependenți de nou și nu mai putem sta fără să mai consumăm și o doză de senzațional. Așa se face că producătorii îți promit experiențe extraordinare dacă consumi produsul lor, titlurile de știri se întrec în a-ți promite că, citind acea știre, vei descoperi ceva nemaîntâlnit, iar ori de câte ori auzim despre astfel de lucruri, lăsăm totul și suntem nerăbdători să vedem despre ce este vorba. Desigur că nu este nimic rău în a fi curios, în a dori să afli mai multe și de ce nu, în a descoperi secretele despre care nimeni nu ți-a vorbit până acum. Însă, se pare că odată cu dezvoltarea tehnologică și accesul la un volum imens de informații, tendința de a căuta lucruri senzaționale devine o dorință din ce în ce mai mare a oamenilor, iar aceasta ne-a schimbat modul de gândire și preocupările noastre.

Am da orice să avem o magică baghetă care să ne ajute la examene și să luăm o notă bună, chiar dacă nu am învățat, să găsim fata/băiatul perfect, chiar dacă noi suntem departe de a fi perfecți, să găsim un job în care să câștigăm mult, să lucrăm puțin și să avem o poziție socială respectabilă, chiar dacă nu ne chinuim prea tare să căpătăm experiența necesară. Toate acestea pentru că ne dorim ca în viața noastră să se întâmple evenimente senzaționale, pentru că nu mai este timp de așteptat, nu mai avem răbdare ca să așteptăm până ni se împlinesc visurile.

Acesta este motivul pentru care foarte mulți am uitat că există o lege a vieții, care se regăsește în tot ceea ce este în jurul nostru. Această lege se numește „*legea construcției*”. Orice am dori să fim sau să avem în viață necesită în mod obligatoriu un proces de construcție. Viața însăși este o construcție. Din păcate însă, senzaționalul ne-a schimbat modul de gândire și am uitat să construim. E mai simplu ca după doar câteva întâlniri să declarăm dragoste eternă și să ajungem brusc la unirea intimă, decât să avem răbdare și să construim o veritabilă poveste de

dragoste. E mai simplu să renunțăm la educație și să căutăm rapid un job ca să câștigăm bani, decât să ne construim etapă cu etapă o carieră.

În procesul de construcție nu este nimic senzațional. Totul se face planificat, gândit și înfăptuit cu mult efort. Însă rezultatele pe termen lung sunt total diferite. Niciodată o minune nu a ținut mai mult de trei zile, iar dacă după multe căutări ai avut parte de o minune, nu uita că ea trece rapid, iar ceea ce rămâne va fi întotdeauna ce este construit. O aptitudine dobândită, o experiență acumulată, informațiile însușite dezvoltă în tine o construcție atât de puternică, încât te vei putea bucura de ea pentru o viață întreagă și desigur că îți vor aduce și bani și poziție socială și multe dintre lucrurile pe care ți le dorești.

Construcția însă are o regulă importantă în viață – ea trebuie făcută la timpul ei, altfel ea nu va mai fi niciodată la fel. Dacă ți-ai propus la 40 de ani să înveți să cânti la pian sau să faci medicina, garantat nu vei ajunge la performanța la care ai fi ajuns dacă o făceai la timpul potrivit. Așa se face că viețile multor oameni sunt mediocre sau chiar distruse, pentru că nu au înțeles că pentru a avea un viitor de succes, totul începe cu o construcție făcută la timpul ei.

Desigur sunt frumoase și miracolele și ne-am dori să existe scurtături pentru a ajunge unde ne dorim, fără să parcurgem toți pașii aceia costisitori, însă nu uita că există o lege a vieții – orice lucru durabil și de succes are la bază o construcție făcută la timpul ei. Ai răbdare, construiește, fii perseverent, iar rezultatele vor veni în mod garantat mai târziu!

INVIERE DE TOAMNĂ

LUMINIȚA NISTOR

În orice anotimp,
Înmugurește toamna discret, să nu te sperii.
În gândul ei care cheamă la viață,
A trăi înseamnă a muri mai întâi.

Pe bunătatea toamnei – ca pe-o treaptă ,
Se urcă lumea spre dincolo de ea
Și, nedorită, taina, întrebarea
Agonizând spre soare
Crește lumina sau creează floarea...

În fructul copt e-o amintire
Și crengi uscate leagănă speranța,
Învie toamna, mângâiere în moarte...
De când Dumnezeu a trecut pe-aici,
Ascunsă sub aceste frunze e viața.

CĂUTARE

DOINA COCONU

Sap aerul dintre lutul ce sunt
Și cerul de dincolo de gând.
Sufletul a făcut bătători
De-atâta așteptare.
Se zbate o pasăre în mine.
I-au crescut aripile.
Nu mai are loc.
Cărările se duc, se întorc,
N-au destinație.
Prea sunt una cu pământul.
Respir tăcere,
Îmi bandajez sufletul cum pot.
Aștept.

DARURI DE SUS

DOINA COCONU

Mi s-a dat prea devreme
Un trup de om mare.
Mie, un copil.
Și-am început a-l colora
Cu sunete de cristal.
Și-am dat drumul ochilor
Ca unor ferestre,
Ca să intre lumina.
Mi-s flori mari, copacii.
Am nevoie de rădăcini.
Și-mi cresc gânduri mari,
Tot mai coapte,
Până acolo Sus,
La Tatăl din cer.

TĂCERE

DOINA COCONU

Cuvintele s-au speriat și pleacă.
Nu mai au loc pe nicăieri.
Pot peste munți și văi să treacă,
Dar încuiate sunt în ieri!
Am așteptat cu-așa răbdare
Și m-am muncit să le adun.
Azi stau ascunse prin sertare.
Tăcerii-nvăț să mă supun.
Se lasă ceața peste dor,
Se-așterne noaptea peste gând.
Aripile îmi cer să zbor
Și-aud un cântec vechi plângând...
Dar voi piti cuvinte-n stele
Și pietrele mă vor rosti,
Iar zorile, cum știu doar ele,
În locul meu vor povesti.
M-adun în iarbă și în flori,
Și torc cuvintele pe rând,
Făcându-le de-argint ninsori.
Deci voi vorbi de-acum tăcând.

VISUL DIN VIS

ANCA MEREUȚĂ

În colaj cu decorul surpat, prăfuit...
Și în raza de far, profilat pe ponton,
Se zărea Cazinoul – relicvă, blazon,
Smuls din valuri și cer și izbit mai apoi
De talazul spumă, care-l vrea înapoi...
O capelă în noapte părea sala de bal,
Cu pereții vopsiți în bordo și coral,
Cu ferestre în formă de scoică, vitrate,
În arcade de bronz, aurit sigilate
Și pe scara masivă, cu pulberi pavată,
Am urcat pe terasa în sare-ncrustată,
Te-am strigat în ecou, însă n-ai auzit
Și din sumbrul coșmar, tot în vis m-am trezit...

.....
Era tot Cazinoul, dar cu vals și antren
În peisajul marin, obsedant, fotogen,
Prin vitralii tot cerul ardea indigo,
Poleind încăperea în stil Art Nouveau...
Candelabrul cu flori, pandantiv de cristal,
Lumina balustrada din lemn de santal,
Tu stătea profilat în lumina sanguină,
Pe terasa pierduta-n gravura salină
Și-aș fi vrut printr-un gest disperat să sfidez
Toată șansa primită subit, să mizez,
Pariind că din visul de jad mă trezesc,
Prin mulțimea pestriță din port te-ntâlnesc
Și-n lumina difuză, cu reflex de coral,
Să devină tot visul tangibil, real...
Dar era prea riscant și cu totul incert,
La jackpot printr-un gest delirant să te pierd
Și-n decorul cu cer, promenadă și lună,

TIMPUL – prieten sau dușman

LUMINIȚA DIMOIU

Toată copilăria am fost fascinată de basmul lui Petre Ispirescu „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” și nu știu cine n-ar fi și azi. E ceea ce caută omul toată viața și speră să se întâmple prin medicină și tehnologie, refuzând să creadă că trăiește în „valea plângerii”, stăpânită de doi dușmani de temut și de neînving, **timpul și moartea**.

Moartea e cea care ne așteaptă la sfârșitul timpului, ne-am familiarizat cu ea, dar ce este TIMPUL? Cine nu și-a pus întrebarea asta și cine nu a căutat un răspuns la ea? Filosofia, știința, arta, teologia au răspunsuri care potolește setea căutării, dar o satisfacție deplină nu vine de nicăieri. Ca om al rațiunii științifice și al credinței, am să vă împărtășesc viziunea proprie legată de **timp**, arătând cum cele două domenii se completează ca piesele unui puzzle și nicidecum nu se exclud. Știința aduce dovezi în sprijinul credinței.

Domeniul științific care ne arată cum se comportă timpul, fără să-l descrie sau să-l definească, este Teoria Relativității Restrânse, o teorie magistrală, care leagă cerul de pământ. Sunt remarcabile două consecințe ale ei, și anume: că la deplasarea unui corp material cu viteza luminii în vid (300000 Km/s), acesta nu mai are dimensiune pe direcția mișcării, devine un punct, iar cealaltă spune că în aceleași condiții de deplasare cu viteza luminii, timpul se oprește, nu mai există, secunda tinde către infinit. Dacă am putea depăși viteza luminii, ceea ce este imposibil în această teorie, atunci ne-am putea întoarce în timp, așa cum vedem în filmele science-fiction, cu o mașină a timpului. Studiul luminii este complex, fiind întâlnit la fizică în cadrul Opticii geometrice, Opticii ondulatorii și Fizicii cuantice.

Știm că fără lumină viața nu ar fi posibilă, lumina însăși ne aduce viața prin energia pe care o transportă.

Domeniul teologic ni-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind Tatăl Luminii, Sursa energiei pe care o aduce lumina, iar întunericul nu e altceva decât absența luminii, el nu poate fi studiat.

Îngerii de lumină nu cunosc noțiunea de spațiu și timp, se pot teleporta instantaneu, conform concluziilor științifice, la fel Adam și Eva care nu cunoșteau timpul în Eden, având veșminte de lumină, fiind îmbrăcați cu slava lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură asociază lumina cu binele, iar întunericul cu răul, deci caracter atemporal nu poate avea decât Binele, pe când Răul nu are caracter veșnic, el fiind marcat de un început și un sfârșit. De aceea Dumnezeu a lăsat **timpul** ca o dimensiune în care să se manifeste puterea răului, un univers paralel cu veșnicia, dar ale cărui limite sunt marcate de apariția și dispariția păcatului. Tot ceea ce este sub puterea păcatului trece proba timpului, adică planeta noastră cu tot ce este pe ea. Aici și doar aici există timp și moarte, suntem în „valea umbrei morții” sau în „valea plângerii”, o priveliște pentru toată creația lui Dumnezeu necăzută în păcat. Lucrarea lui Satana și a îngerilor săi trebuia lăsată până când tot cerul avea să se lămurească de caracterul lui și de adevăratele lui intenții și asta a necesitat **timp**, nu veșnicie. Timpul este doar o caracteristică a păcatului, care se va sfârși odată cu el și a fost parte din planul de salvare al lui Dumnezeu.

Vestea bună e că niciun locuitor al acestei lumi condamnate de timp nu poate pieri odată cu răul, dacă nu vrea. Domnul Hristos S-a făcut punte de scăpare pentru oricine dorește să trăiască în afara timpului și să ajungă în veșnicia pregătită de Dumnezeu. Putem face din timpul acordat de Dumnezeu prietenul sau dușmanul nostru, noi alegem.

Nu e minunat că basmul chiar poate deveni realitate? Pentru aceasta trebuie să devenim cu adevărat **fi ai luminii**, să trăim mereu în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ca și cum am trăi în prezența Sa, ca și cum am fi în veșnicie.

Z REMURI ȘI INFLUENȚE

LAURENȚIU BASTOREALĂ

Unii consideră că materiile studiate la școală sunt domenii total separate (cum ar fi istoria, geografia, fizica, astronomia, biologia etc), care nu au legătură între ele. Nu susțin în niciun caz cealaltă extremă superficială și anti-culturală a desființării granițelor dintre ele, căci acele delimitări ajută la organizarea și aprofundarea serioasă a învățării și la o structurare mentală ordonată. Sunt păreri care consideră istoria ca fiind suma acțiunilor oamenilor. În realitate, istoria cuprinde și ceea ce li se întâmplă oamenilor fără voia lor. De multe ori acțiunile umane sunt, de fapt, re-acțiuni față de mediul înconjurător, care favorizează, sau nu, un eveniment.

Între sec. al XVII – XIV-lea îH, au avut loc mai multe erupții vulcanice, cutremure și valuri uriașe în Marea Egee (cum ar fi cea a vulcanului Thera din Santorini), care au fragilizat Civilizația Minoică palatuală, din insula Creta, și au permis cucerirea ei de către grecii care au creat Civilizația Miceniană.

La 28 mai 585 îH, a avut loc o eclipsă de soare (despre care matematicianul Thales din Milet îi informase pe concetățenii săi greci), care a dus la oprirea luptei de pe fluviul Halys (Kizilirmak), în Asia Mica, dintre Regatul Media, condus de Ciaxare (străbunicul lui Cir II Persanul) și Regatul Lidia (unde Herodot spune că s-au bătut primele monede rotunde), condus de Alyattes (tatăl lui Creso). Reacția oamenilor a fost să facă pace după un război de cinci ani.

Împăratul Nero (în sec I dH), care avea probleme de sănătate mintală (dovedite de risipa exagerată de resurse, comportamentul extravagant și tiranic și de crimele făcute chiar și împotriva membrilor familiei), a influențat serios evoluția Imperiului Roman. Cheltuielile făcute de el au agravat o criză a Imperiului, care, printre altele, a stimulat revolta comandanților militari, dar și revolta națională a evreilor. Persecuția împotriva creștinilor, începută de el, a devenit model pentru multi alți împărați succesori.

Geologia Daciei l-a determinat pe împăratul Traian să cucerească (în anul 106 dH) această zonă. Dacă nu exista aurul din Munții Apuseni, dacii ar fi

rămas un popor barbar, neromanizat și nu ar fi avut loc formarea poporului român.

Sute de ani mai târziu, în sec al IX-lea dH, a început o încălzire importantă a climei, care a dus foarte probabil (nu avem suficiente informații), la topirea suprafeței unor mări și oceane înghețate din zona nordică. Acest fapt a încurajat migrația vikingilor (normanzilor) spre vest (au înființat așezări umane în Groenlanda, cu Erik cel Roșu, și în America de Nord, cu Leif Eriksson), dar și spre sud (au atacat cu succes Britania, Franța, Italia, Imperiul Bizantin) și au influențat fundamental evoluția istoriei Europei, participând și la unele etnogeneze. Sudul Italiei a fost eliberat de sub ocupația arabă, Britania anglo-saxonă a fost supusă, vestul Franței a fost supus și el, având până azi numele lor. Această schimbare climatică a contribuit și la alte migrații: din Asia au venit în Europa maghiarii, pecenegii, uzii, cumanii, mongolii (tătării), popoare care au influențat puternic istoria Europei de Est. Urmașii uzilor sunt găgăuzii din nordul brațului Chilia al Dunării, iar de la cumani și pecenegi avem toponime și antroponime, ca dovadă că au dominat la Dunărea de Jos, până la venirea tătarilor (1241).

Marea epidemie de ciumă (venită din Asia), de la jumătatea secolului al XIV-lea, a redus populația Europei cu aproximativ o treime, după unele calcule, ceea ce înseamnă în primul rând enorma suferință, apoi reducerea dezvoltării economice. Dar studiile de anatomie (făcute în secret) au fost impulsionate în anii următori și se poate considera acest context ca o premisă a dezvoltării Umanismului și Renașterii.

În a doua jumătate a sec al XVIII-lea, erupțiile vulcanilor din Islanda (cel mai puternic fiind Laki, în 1783 și 1784) au produs un nor toxic, care a omorât aproximativ 10000 de locuitori ai insulei. S-a produs și o modificare climatică în Europa, având ca urmare fenomene de foamete. Cea mai afectată a fost Franța, a cărei economie, bazată în special pe agricultură și fiind deja slăbită de cheltuielile exagerate ale regilor Ludovic al XIV-lea și Ludovic al XV-lea, a colapsat, iar populația și-a manifestat revolta prin cea mai sângeroasă revoluție din istorie (1789-1799).

La 24 aug 1814, în războiul anglo-american (1812-15), capitala SUA, Washington, a fost atacată și incendiată de englezi. O puternică furtună, cu ploaie, a izbucnit brusc și a stins focul, care ar fi distrus întreg orașul. Războiul, prin care englezii sperau să readucă teritoriile SUA în subordinea Imperiului Britanic, s-a terminat pe baza principiului *status quo ante bellum*.

Anul 1816 este cunoscut în Anglia ca anul fără vară. A fost o răcire a vremii care a produs o mare foamete în zone din Asia, Europa și America de Nord, ca urmare a erupției vulcanului Tambora din insula Sumbawa (Indonezia), între 5-15 aprilie 1815. O mare cantitate de cenușă vulcanică a fost dispersată în atmosfera planetei, blocând razele soarelui pentru multe luni de zile. Aceasta s-a suprapus și peste o perioadă a scăderii energiei solare (minimumul lui Dalton).

Pandemia de gripă (așa zisa gripa spaniolă), declanșată la sfârșitul Primului Război Mondial, se pare că a fost unul din motivele care au grăbit retragerea președintelui SUA, W. Wilson, de la Conferința de Pace de la Paris (1919-1920). Ca urmare, tratatele s-au încheiat fără participarea SUA la Societatea (Liga) Națiunilor și la sistemul de securitate mondial. Izolaționismul SUA din perioada interbelică a favorizat declanșarea celui de -Al Doilea Război Mondial.

În România anilor 1980-1988, au fost ierni foarte geroase, cu temperaturi între -10 și -30 grade Celsius, cu zăpadă multă, viscolită și blocarea circulației. Frigul îndurat a accentuat sentimentul de revoltă a populației. În iarna 1989-1990, a fost pentru prima dată când zăpada a venit în București mai târziu, cu ocazia Crăciunului, și în cantitate mică, până atunci fiind o temperatură pozitivă, relativ ridicată. Revoluția anti-comunistă din decembrie 1989 ar fi fost în mod sigur împiedicată de o vreme rea, ca în anii anteriori. Ne referim la o perioadă în care capacitatea oamenilor de a influența vremea (cu rachete etc) nu era dezvoltată.

Muzica și literatura au și ele o influență fundamentală asupra comportamentului uman. Versurile cântate, compuse de Martin Luther pe baza Psalmilor 18 și 91, sub numele *Cetate tare-i Dumnezeu*, au menținut moralul creștinilor protestanți sute de ani, chiar și în perioade grele de persecuție.

Imnul *La Marseillaise* a întreținut spiritul național și revoluționar al francezilor din 1792, până în prezent. Opera *Nabucco* de Giuseppe Verdi și Temistocle Solera a fost imediat decodificată de italieni care au înțeles că robii evrei sunt ei, Babilonul este Imperiul Habsburgic-Austriac și patria frumoasă și pierdută este Italia, care trebuie eliberată și unificată, ceea ce au încercat șase ani mai târziu, prin Revoluția de la 1848. Acest succes de scenă i-a schimbat viața și lui G.Verdi, care era deprimat după moartea soției și a copiilor și se gândea să renunțe la muzică. Tinerii ar trebui să se întrebe și cum influențează organismele vii muzica modernă și postmodernă. Influența lecturii asupra oamenilor a fost permanentă (în general pozitivă, uneori și negativă), dar lipsa ei este dezastruoasă. Nu degeaba Inchiziția și regimurile totalitare (comunist, fascist, nazist) au impus cenzura și distrugerea unor cărți. Astăzi cărțile valoroase sunt accesibile, dar, din nefericire, mulți tineri le ignoră. Citind literatura istorică, Hitler se credea răzbunătorul lui Napoleon, Napoleon se inspira din cărțile despre Iuliu Caesar, Iuliu Caesar îl admira pe Alexandru cel Mare, iar acesta voia să îl imite pe Ahile din *Iliada* de Homer.

Geografia și biologia influențează comportamentul uman cel mai mult, iar clima, relieful, geologia, astronomia, biologia înseamnă, în esență, fizică și chimie, care se pot înțelege prin calcule matematice. În final, toate se însumează în istorie. Și dincolo de acestea, sunt și evenimente a căror înțelegere scapă minții umane sau sistemelor de analiză computerizate, care sunt limitate.

Toate cele de mai sus sunt informații publice, care pot fi verificate într-o vastă bibliografie, în filme documentare sau pe internet. Concluzia este că trebuie să avem o gândire holistică, dar să nu neglijăm partea în favoarea întregului și nici invers, ci să înțelegem interdependențele. „Căci nu sunt vremile sub om, ci bietul om sub vremuri.”, cum scria cronicarul Miron Costin în *Letopisețul Țării Moldovei*. Din aceste motive, e necesar să avem o cultură generală bogată și singura perioadă în care se pot pune bazele acesteia este în liceu, citind, studiind și învățând din toate domeniile. Anii aceștia oricum trec, important este din ce direcție acceptă să fie influențat și cu ce își propune fiecare elev să rămână.

TRENUL POTRIVIT

CRISTIAN MANASE

Fiindcă se anunța o duminică frumoasă, nu-mai bună de petrecut la munte, am plecat cu grupa de exploratori să facem un traseu pe la Timișul de Sus! După ce am urcat în tren, ne așteptam ca totul să decurgă fără probleme, până la destinație, așa că ne-am ocupat cu felurite jocuri, experimente și planuri pentru ziua ce ne stătea în față! Însă, când am trecut de Comarnic, trenul a staționat și minute bune nu s-a mai urnit din loc. Un tren de marfă, care era înaintea noastră, rămăsese blocat, fiind supraîncărcat și patinând pe șine, ceea ce făcea imposibil mersul nostru mai departe.

Deși noi ne jucam în continuare și nu ne-am dat seama cum trece timpul, de-abia după vreo 40 de minute, s-a luat decizia ca trenul să dea în spate câțiva km, până în stația precedentă și apoi să o ia pe cealaltă linie, pentru a ocoli trenul-obstacol! Am ajuns cu 70 de minute întârziere, dar asta nu ne-a afectat buna dispoziție! Dimpotrivă, am avut parte de o zi superbă, cu o drumeție de neuitat, cu multe jocuri, cu mâncare bună, în natură, cu o echipă de copii care se încheaga progresiv, mai bine și cu multe învățături! Dumnezeu a fost cu noi pe tot parcursul zilei, chiar dacă unele obstacole păreau să ne împiedice planurile!

Și în viața noastră avem poate alte planuri! Și suntem supărați când vedem că dorințele noastre, deși la prima vedere par bune, nu se îndeplinesc! Uneori apar obstacole în calea a ceea ce noi numim fericirea noastră! Dar poate Dumnezeu are un alt plan cu viața noastră! Alteori ne rugăm pentru unele lucruri și vedem că Dumnezeu nu ne răspunde după cum vrem noi, dar nu ne dăm seama că Dumnezeu vrea să ne ofere altceva, cu mult mai bun!

Câteodată Dumnezeu ne poate feri de ceva foarte rău, de un accident, de o pierdere, de necazuri mari în care putem intra, iar noi rămânem supărați că am rămas împotmoliți pentru o perioadă și nu găsim soluții la problema noastră! Deși sunt zile în care nu vedem soluții în viața noastră, Dumnezeu are întotdeauna altă cale! Drumurile Domnului sunt necunoscute! Poate uneori ne confruntăm cu lipsuri materiale și nu găsim salvarea! Dumnezeu o are, chiar dacă acum nu o vedem! Ne îngrijorăm de problemele de la locul de muncă și nu găsim nicio rezolvare! Dumnezeu poate pune capăt acestora, oricât ne-am lupta

noi să le rezolvăm!

Poate în familiile noastre sunt situații imposibile, aflându-ne pe marginea prăpastiei! Dumnezeu poate pune în fața noastră noi căi de a rezolva criza! Poate te confrunți cu probleme mari de sănătate pe care nu reușești să le treci cu bine! Lui Dumnezeu îi place să le rezolve și pe acestea, chiar dacă uneori sunt mai dureroase și restrictive pentru om și nu prea sunt agreate de acesta! Trebuie doar să avem ochi să le vedem! Sau poate că uneori Dumnezeu îngăduie moartea în viața noastră! Toți murim... unii mai devreme, alții mai târziu! Nu vă faceți iluzii, nu suntem nemuritori! Însă chiar și așa, Dumnezeu are o linie paralelă, care poate ocoli moartea! E vorba de veșnicia petrecută împreună cu El și oferită nouă în dar, prin Jertfa lui Isus! Dar pentru asta, trebuie să dăm "trenul" vieții noastre în spate, să vedem obstacolele din viața noastră care ne-au îndepărtat de Dumnezeu, să ne vedem păcatele și să începem un nou drum, împreună cu El!

Dumnezeu are întotdeauna alte căi decât cele pe care le putem percepe noi cu mintea noastră limitată! Trebuie doar să cerem de la El ochi buni pentru a le vedea! Încrede-te în planurile Domnului, chiar și atunci când nu poți să le vezi!

*„O, adâncul bogăției,
înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!
Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui
și cât de neînțelese sunt căile Lui!”*

Romani 11:33

ADEVĂRATA EDUCAȚIE

DANIELA ZAHARIA

„Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice, în dreapta Ta.”

Psalmul 16:11

Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești.” – Educație, pag. 225.

Cine mai urmează vreunul dintre preceptele educației formulate odinioară? „Scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp, să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor.” (Albert Einstein) „Scopul educației este nimicirea mărginirii egoiste a individului și supunerea lui la rațiunea lucrurilor.” (Titu Maiorescu) „Educația este cea mai puternică armă pe care o puteți folosi pentru a schimba lumea.” (Nelson Mandela) „Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el.” (Immanuel Kant) „Un om educat se deosebește de un om needucat tot așa cum un om viu se deosebește de un om mort.” (Aristotel)

Este evident că nicio generație de tineri din trecut nu a avut de înfruntat pericole și provocări atât de mari ca acelea de astăzi, care reduc șansele formării omului frumos, după tiparul cerului. Și totuși, manualele lui Dumnezeu pentru tinerii acestor vremuri rămân: natura, Sfânta Scriptură și experiențele vieții. Sunt aceleași pe care le-a parcurs

și Domnul Isus în formarea Sa, ca fiu al Mariei și al lui Iosif.

Educația presupune nu numai disciplinarea minții, ci și pe cea a sufletului, pentru obținerea unui caracter desăvârșit, a unei conduite perfecte. Este

lucrarea de a aduce omul în armonie cu chipul lui Dumnezeu. Adevărata educație începe prin cunoașterea sensului existenței umane, a planului de mântuire. Cea mai înaltă educație este cea oferită de Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia. Ea presupune cunoaștere, prin lectură, și însușire a valorilor, prin experiențele escaladate alături de Marele Învățător. Educația sufletului este cu mult mai importantă decât simpla acumulare a unor date științifice. Adevărul științific și cel scripturistic sunt fundamentul creșterii în educație. Cunoașterea lumii în care trăim este esențială pentru parcursul nostru existențial terestru; dar, dacă se pierde obiectivul vieții veșnice, al mântuirii personale, în ziua judecății orice culme științifică va fi doar o scânteie trecătoare.

Cea mai înaltă educație pentru tinerii de azi înseamnă a fi părtași naturii divine, a imita viața și caracterului lui Isus. Îți ofer azi o cheie a educației adevărate: „În Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” (Coloseni 2:3)

Fii un tânăr educat! Fii un candidat al cerului!

A black and white photograph of a large group of students in a lecture hall or auditorium. The students are seated in rows, and some are standing in the foreground. The text "PERPETUUM MOBILE" is overlaid in a large, white, serif font, and "activități, proiecte extrașcolare." is overlaid in a smaller, white, sans-serif font below it.

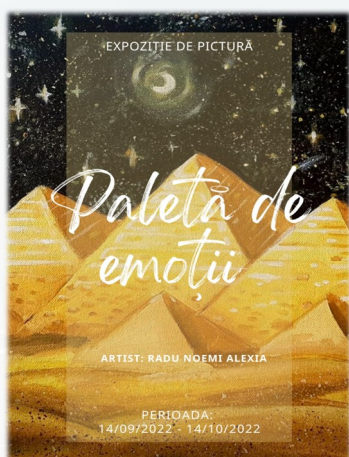
PERPETUUM MOBILE
activități, proiecte extrașcolare.

Expoziție de artă

14 septembrie 2022 a marcat deschiderea expoziției de pictură „Paletă de emoții” a elevei Radu Noemi Alexia din clasa de matematică-informatică a X-a A. Evenimentul a fost găzduit de sala de festivități a liceului. Fiecare tablou și-a devoalat povestea în culori și linii surprinzătoare.

Artista își dezvăluie crezul ei atât prin nuanțe, cât și prin cuvinte:

„Adevărata operă de artă este umbra perfecțiunii divine. Fiecare copil este un artist. Problema este să rămâi artist când crești. Desenând, sufletul eliberează încălcătura visării și a emoțiilor, altfel ascunse și neînțelese. Prin pânză și culoare, se clădesc vise care nu s-ar fi putut naște într-o altă manieră.”

Afișul expoziției de pictură

Joi, 22 septembrie 2022, Radu Noemi Alexia a fost invitată la emisiunea *Matinal*, de către Speranța TV, cu o parte din operele sale artistice.

14/09/2022 - 14/10/2022

Vizita la Muzeul de Istorie

Cristofor Columb este considerat descoperitorul Americii prin debarcarea sa în Caraibe, pe 12 octombrie 1498. Cu ocazia rememorării acestei zile, domnul profesor Bastoreală Laurențiu a inițiat un proiect de descoperire a unor zone din București, ce poartă amprente ale istoriei naționale.

Muzeul Național de Istorie a României, cel mai important muzeu al statului român, deține obiecte istorice descoperite pe teritoriul actual al României, datând din perioade preistorice, până în timpurile contemporane. Elevii au urmărit evoluțiile culturale înregistrate de-a lungul epocilor istorice, în spațiul geografic al României.

Hanul lui Manuc, un important loc istoric al Bucureștilor, este spațiul unde a fost semnat **Tratatul de la București** din 1812, în urma căruia a rezultat ocuparea teritoriului Principatului Moldovei dintre Prut și Nistru de către Imperiul Rus.

La Muzeul de Istorie

La Hanul lui Manuc

La Arcul de Triumf

16 octombrie 2022 – s-au împlinit 100 de ani și o zi de la încoronarea regelui Ferdinand și a reginei Maria. D-na prof. Ioana Dumitrescu și dl. prof. Bastoreală Laurențiu au coordonat

elevii interesați să viziteze Arcul de Triumf din București (cel care comemorează participarea României la Primul Război Mondial), unde se află și efiile celor doi monarhi.

Excursie la munte

„Doamne, prin bunăvoința Ta, mă așezaseși pe un munte tare...”

Așa spune Psalmul 30:7. Prin bunăvoința lui Dumnezeu, în perioada 14-16 octombrie, o parte dintre profesorii Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu și-a așezat tabăra la Centrul de Tineret *Respiro*, din Moieciu de Sus, într-un cadru natural deosebit, plini de dorința de a crea relații și mai solide, de a se apropia mai mult unii de alții, dar, mai întâi, de a fi mai aproape de Dumnezeu. Trei zile minunate, în care am

cântat și ne-am rugat împreună, am învățat unii de la ceilalți, ne-am redescoperit și în alte ipostaze decât cele de la locul de muncă, ne-am plimbat, ne-am jucat, ne-am susținut, am râs mult, am devenit și melancolici, ne-am împărtășit experiențe emoționante și ne-am făcut planuri pentru perioada următoare.

Întâlnirea aceasta a contribuit la încărcarea bateriilor fiecărui cadru didactic prezent, la apariția unui nou suflu plin de entuziasm, plin de putere divină, plin de încredere în viitor.

Așteptăm cât de curând o dată viitoare... Până atunci, Dumnezeu să ne poarte de grijă tuturor!

Sabatul recunoștinței

Drumul în viață al adolescenților este presărat de nenumărate valori. Printre acestea, valorile morale au un rol deosebit atât în formarea caracterului și a stilului distinctiv al oamenilor unii față de alții, cât și în solidarizarea lor în adoptarea unor proiecte comune, care le canalizează viața.

Proiectul educativ *Zilele recunoștinței* aduce această valoare morală, recunoștința, în centrul unor activități de formare cognitivă, dar și artistică, desfășurate în cadrul unității noastre școlare, cu scopul de a sensibiliza conștiința elevilor și de a-i determina să o includă în comportamentul lor cotidian.

Tinerii vor recunoaște faptul că recunoștința este una dintre cele mai puternice forțe din univers. Ea este forța

care îi ține și care îi ajută să aibă un psihic bun și liniște sufletească. Tot ceea ce sunt și tot ceea ce au sunt daruri. Recunoștința este un „*sentiment de recunoaștere a datoriei față de un binefăcător, obligație morală pentru o binefacere, gratitudine*”, deci ceva care poate avea un impact real în viața lor.

Zilele de 4,5,6 noiembrie 2022 vor rămâne de neuitat în memoria afectivă a participanților la evenimentele pline de bogăție artistică sau spirituală: seminariile tematice susținute de prof. Tiberius Georgescu, prof. Mihai Stoicescu, concertul corului *Credo* al liceului, dirijat de prof.dr. Mihai Bejinariu, activități sportive, serată cu activități pe teme educaționale.

Excursie la Predeal

O zi minunată de toamnă s-a transformat într-o amintire de neuitat pentru elevii celor patru clase de a IX-a! Prima excursie din liceu a adus împreună, la Predeal, peste 80 de elevi și următoarele cadre didactice:

dir. **Prună Laurențiu Cătălin**, prof. **Tiberius Georgescu**, prof. **Anca Mereuță**, prof. **Luminița Dimoiu**, prof. **Mihart Reluța**, prof. **Mihai Stoicescu**.
Drumeția, jocurile, învățăturile primite, precum și prietenii legate au făcut din această ocazie un moment unic.

Ziua Națională a României

Decembrie 1918 - 1 Decembrie 2022, 104 ani au trecut de la evenimentul principal din istoria României, dată la care Marea Adunare de la Alba Iulia a votat unirea Transilvaniei cu România, cerându-se un singur stat național. L.T.A. Ștefan Demetrescu a marcat această dată prin câteva activități semnificative, susținute în sala de festivități a unității noastre școlare: dl. director Laurențiu Prună a deschis evenimentul printr-un discurs rezumativ al însemnătății Zilei Naționale a României, apoi au urmat un seminar pe temă istorică, coordonat de dl. prof. Laurențiu Bastoreala și un medalion de poezie patriotică, sub îndrumarea d-nei prof. Iulia Drăghici și a d-lui prof. Mihai Bejinariu.

Dar poate rolul cel mai important l-a avut doamna profesoară de limba și literatura română, Daniela Zaharia, coordonatorul acestei zile atât de frumoase, zi care ne-a adus aminte din nou cât de binecuvântați suntem că ne-am născut în țara aceasta minunată, numită România.

În paralel cu activitățile precizate, fanfara

liceului a adus câteva surprize dedicate aceleiași zile: un scurt program muzical inclus în emisiunea *Matinal*, de la Speranța TV, interpretarea unor cântece patriotice în incinta Bibliotecii Naționale a României și a mall-ului Sun Plaza. Concluzia manifestărilor dedicate Zilei Naționale a României aparține d-lui director Laurențiu Prună:

„Cred că schimbarea (pentru o Românie mai frumoasă) începe cu fiecare dintre noi, exact din locul acesta. Din camera de internat, din sala

de clasă, din cancelarie, din biroul pedagogului și din cel al directorului.(...) Închei parafrazând un binecunoscut text biblic: Caut un om care să stea la spărtură, care să vrea să facă din locul acesta unul mai bun, mai curat, mai liniștit, mai spiritual. Și mă rog ca tu să fii acela! Dumnezeu să binecuvânteze România! Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!”

Concert la Roma

„Vouă tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui

Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!" Romani 1:7

Corul *Credo* al Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu din București a dus mesajul acesta evanghelic prin cântec fraților din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Română din Roma, într-un concert de colinde, prilejuit de apropiata sărbătoare creștină. Proiectul extrașcolar a fost inițiat de dl. prof. dr. Mihai Bejinariu și s-a derulat grație sprijinului permanent al d.lui prof. Gabi Iarca. S-a desfășurat în zilele 7-12 decembrie 2022 și a reunit 92 de coriști coordonați de o echipă protectoare: dl. director Prună Laurentiu, pedagogii Manuela Sîrbu, Eliza-Daniela Ciubotaru, Alin Sîrbu, profesorii Iulia Drăghici,

Daniela Zaharia, capelan Georgescu Tiberius Concertul s-a desfășurat pe 10 decembrie 2022, ora 17, la Biserica Adventistă Română din Roma, având printre invitați pe consulul general

al României la Roma - dl. Cosmin Mîtreă, pe dl.

consul Dan Fulga, o reprezentantă a ambasadei României din Italia, dar și pe Președintele Uniunii Bisericilor Adventiste din Italia - pastorul

Andrei Crețu. Piese interpretate (majoritatea create de compozitorul-dirijor, prof. dr. Mihai Bejinariu) au

constituit un popas de mulțumire la ieslea sufletului fiecărui participant, dintre acestea putând fi menționate: *Vine să colinde, Cuvântul S-a făcut trup, Rugă de iarnă, Lumină din lumină, Iarna.*

10 decembrie, ora 17:00 - Chiesa Adventista Romana di Italia (Piazza Vulture 1, 00141 Roma)

Afișul concertului

Mulțumire la iesle

Perioada sărbătorilor de iarnă generează în unitățile școlare, an de an, evenimente artistice dedicate nașterii Mântuitorului lumii.

Turneul corului *Credo*, dirijat de prof.dr. Mihai Bejinariu, a implicat 250 de elevi ai unității noastre de învățământ, care au susținut 4 concerte în locații diferite: Aula Universității Politehnica, București (17 decembrie), Spitalul *Nicolae Robănescu*, Sun Plaza – mall, Primăria sectorului 4, București (18 decembrie).

Educației muzicale desfășurate în școală îi revine sarcina de a promova în rândul copiilor valorile materiale și spirituale ale neamului, de a le cultiva interesul de cunoaștere, de diferențiere a artei adevărate, autentice, de a dezvolta la elevi gustul pentru frumos, creativ și inovator, dar și dorința de a le transmite mai departe.

Eminescu și muzica preclasică

15 Ianuarie este o zi cu o dublă însemnătate: Ziua nașterii poetului Mihai Eminescu și Ziua Culturii Naționale. Dacă *omul deplin al culturii românești*, Mihai Eminescu, a reprezentat o apariție deosebită în literatura secolului al XIX-lea, integrându-se în marele curent romantic european, elevii liceului nostru s-au încadrat în lanțul manifestărilor artistice din arealul educațional, dedicate momentului.

Evenimentul central (coordonat de prof.dr. Mihai Bejinariu și de prof.dr. Daniela Zaharia) a fost festivalul insolit de muzică și poezie, *Eminescu și muzica preclasică*. Acesta a reunit

versuri romantice și sonorități ale unui curent muzical aparent opus. Bach, Handel, Vivaldi, Telemann, Pachelbel, Rameau, Corelli au audiat versurile eminesciene și au conchis împreună cu Adrian Păunescu:

Într-o lume relativă/ Ce-a făcut și-a desfăcut,/ Eminescu-i remușcarea/ Dorului de absolut./ Dacă unu și cu unu/ Nu mai vor să facă doi,/ Eminescu este chipul infinitului din noi.

Coordonator:
prof. dr. Mihai B

Mica Unire – 24 ianuarie

În fiecare an școlar apropierea zilei de 24 Ianuarie prilejuiește deschiderea unei palete largi de evenimente culturale desfășurate în unitatea noastră de învățământ. Ziua de 24 ianuarie 1859 marchează bilanțul luptei românilor pentru întregire statală, care vine să încununeze precedentele acțiuni ale fraților din Basarabia (9 aprilie 1918) și Bucovina (15 / 28 noiembrie 1918). Poporul român a valorificat conjunctura internațională creată în urma Primului Război Mondial și a știut să se afirme în contextul mișcării de eliberare a popoarelor și al victoriei principiului naționalităților în Europa. Și noi, românii, trebuie să simțim românește și să cunoaștem semnificația acestui eveniment. Liceenii trebuie învățați că istoria neamului românesc este ea însăși o lecție de viață, voință și iubire! Călăuziți de aceste fapte, am propus următorul proiect și credem în puterea acestuia de a uni și a călăuzi spirite.

În deschiderea manifestării, domnul director al liceului, prof. Prună Laurențiu Cătălin, a rostit cuvinte impresionante, ce au punctat însemnătatea actului istoric.

„Stimați colegi profesori, dragi elevi, prin evenimentul de astăzi, din sala de festivități a Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu, comemorăm ceea ce istoria a consemnat sub titlul de Mica Unire din 24 ianuarie 1859. Pe parcursul următoarelor minute, veți afla sau vi se vor reaminti mai multe date istorice în care nu vreau să intru. În loc de introducere, vreau să subliniez câteva aspecte ce merită menționate. Suntem aici străstrănepoții celor care au făcut posibilă Mica Unire și a celor care au pus bazele acestei națiuni. Dincolo de aranjamentele de natură politică, strămoșii au avut același gând: să fim frați, să avem același ideal, să fim același popor unit. Iar acestea ar trebui să se reflecte în toate aspectele vieții, chiar și în școala noastră. Sunt sigur că vă sună familiar textul:

Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, iar Eu sunt în Tine, ca și ei să fie una în Noi.

Cu siguranță că noțiunea de frați ai aceleiași tată este ușor de înțeles. Dacă în școala noastră a fi frate cu colegul de bancă, cu cel de cameră, cu cel din liceu s-a golit de conținut, cred că este momentul să ne luăm un timp și să umplem această expresie cu ce trebuie. Suntem aici datorită unor decizii luate independent de noi și poate fără ca cineva să se fi gândit că, peste 164 de ani, noi vom beneficia de efectele hotărârii de a alege același domnitor în Țara Românească și în Moldova. Dar suntem mulțumiți că a fost așa. Astăzi luăm decizii despre care credem că ne afectează doar pe noi. Dar poate că unele vor avea efecte de sute de ani sau efecte veșnice.

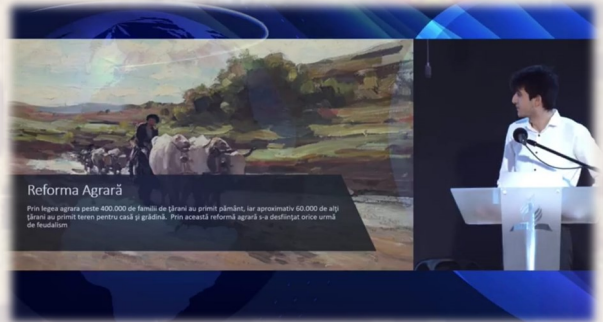

Suntem aici pentru că așa a îngăduit Dumnezeu și este de datoria noastră să păstrăm această țară, să o facem mai frumoasă, mai curată, să contribuim la bunăstarea ei în fiecare clipă a vieții noastre. Și, după cum la evenimentul pe care-l comemorăm azi, Biserica a avut un rol semnificativ, ca de altfel în oricare dintre evenimentele mărețe ale trecutului, și astăzi Biserica este chemată să se implice prin promovarea unui stil de viață sănătos, prin programe sociale, prin media, prin promovarea valorilor Sfintei Scripturi și prin tot ceea ce consideră că îl înobilează pe om.

Dragi străstrănepoți ai celor ce au participat la Mica Unire, închei cu câteva cuvinte rostite chiar de proaspătul domnitor Alexandru Ioan Cuza, în ziua de 29 ianuarie 1859:

„În ochii mei, actul ce l-ați desăvârșit, domnilor deputați de peste Milcov, este triumful unui principiu mântuitor, ce viețuiește cu tărie în inimile românilor – principiul frăției românești. El ne-a scăpat de pierdere în trecut, el ne reînvie în timpul de față, el ne va duce la bine și la mărire în viitor. Să trăiască dar frăția românească, să trăiască Principatele Unite! Iar Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!”

Un punct surpriză a fost pregătit de patru temerari istorici ai momentului: **Văleanu Norbert** (clasa a IX-a A), **Petre Albert** (clasa a XI-a A), **Avrămescu Lucas** (clasa a XII-a B), **Chirilianu Norris** (clasa a XII-a B). Aceștia au realizat un documentar istoric al Micii Uniri, explorând locurile desfășurării evenimentelor din 1859, din Iași.

Norbert Văleanu

Albert Petre

Norris Chirilianu

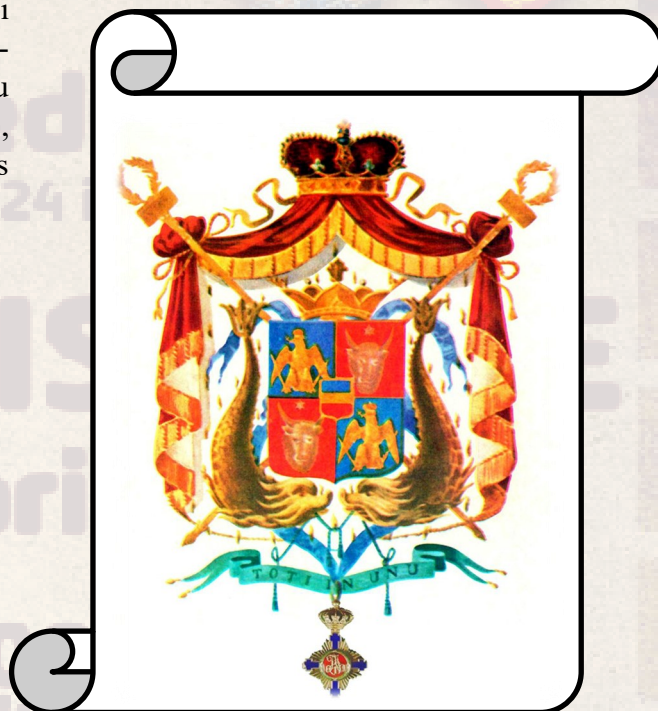

Lucas Avrămescu

A rămas ca referință în program și premierea elevilor participante la Concursul Național de Eseuri Literare *Respect față de patrie*, finalizat prin obținerea a două mențiuni: Mutu Alexandra, Moiseanu Caroline, Nicolescu Florecita (de la clasa a X-a B), Șerban Florentina, Ungureanu Dana, Szakacs Adel, Curcan Lorena (de la clasa a XI-a A).

Premierea

Stema Principatelor Unite a Moldovei și Valahiei

Participanții la eveniment au purtat costume naționale. Fanfara liceului a intonat câteva cântece patriotice, iar finalul a purtat amprenta naiului românesc ce a interpretat imnul național, prin măiestria artistică a elevei Grațiela Pleavă, din clasa a IX-a B.

Fanfara liceului

Grațiela Pleavă, interpretând la nai

Prof. coordonatori:

Doamna profesoară Daniela Zaharia, coordonatorul proiectului

Zaharia Daniela
Pastoreală Laurențiu

INVITAȚII REVISTEI,
-
TONICILE DEVENIRII

REFLECȚII CĂTRE ELEVI

Profesor doctor în economie
STELIANA SANDU, cercetător științific gradul I.

Credința este despre lucruri invizibile, dar are efecte vizibile, benefice pentru oricine, la orice vârstă, din orice mediu social sau profesional. Creștinismul este despre o viață frumoasă, trăită din belșug, despre încredere și speranță, în ciuda dificultăților prin care putem trece. Incorporarea în viața noastră a valorilor creștine ne aduce pace sufletească, bucurie, speranță, ingrediente care lipsesc din viața oamenilor în aceste vremuri tumultuoase și care lipseau și din viața mea.

Studierea serioasă a Bibliei m-a ajutat să înțeleg altfel realitatea lumii în care trăim, viitorul ei și al meu. Viața mea a dobândit un sens, am căpătat o speranță, o siguranță în intervenția la nevoie a ajutorului divin.

Suntem îndemnați de Biblie să gustăm ca să vedem ce bun este Domnul. Am gustat și am văzut și vreau să păstrez toată viața acest delicios gust al relației cu Salvatorul meu, Domnul Isus Hristos.

Credința în Dumnezeu s-a diluat prin formalism, prin tradiții care au mutat atenția oamenilor de la standardele lăsate nouă de Cel de la Care ne tragem numele de creștini spre cele instituite de oameni. Secularizarea își pune astăzi

puternic amprenta asupra vieții creștinilor. Ar trebui să ne însușim învățăturile Bibliei și să le trăim pentru a aduce acele schimbări în viața noastră care să îi încurajeze și pe cei din jur. Ca să câștigăm pariul matematicianului, filozofului și fizicianului francez Blaise Pascal: „Dacă Dumnezeu nu există și eu cred, nu pierd nimic, dar dacă Dumnezeu există și eu nu cred, am pierdut totul.”, trebuie să credem în El, să trăim știind că Dumnezeu există. Credința ne ajută să ne raportăm altfel la problemele vieții, să găsim soluții viabile, pe care ni le poate oferi doar Dumnezeu.

Creștinismul are nevoie de creștini care să Îl reprezinte, care să fie cu adevărat „evangelii vii”, „lumina lumii” și „sarea pământului”.

Biblia este un Manual inspirat de Dumnezeu, oferit oamenilor pentru a-i călăuzi sub toate aspectele vieții. Ea conține singurele principii și îndrumări care pot asigura o viață fericită pe pământ, dar, mai ales, a căror respectare oferă speranța și siguranța vieții veșnice.

REFLECȚII CĂTRE ELEVI

Profesor doctor în economie
STELIANA SANDU, cercetător științific gradul I.

Când am terminat facultatea, în 1968, fiecare absolvent putea să își aleagă un job, prin repartii guvernamentale, potrivit mediei din cei cinci ani de studiu, plus licența. Am văzut pe listă și Academia Română unde lucrase cândva sora mea. Având medie mare, am ales acest loc, deși nu știam ce trebuie să fac ulterior. Activitatea de cercetător științific impune efort susținut, seriozitate, perseverență.

Nu mi-am propus să ajung un om de succes. Toate acestea au venit de la sine. În ce condiții? Încă din clasa a IV-a, a V-a, am început să citesc biografiile marilor personalități ale lumii, să zicem ale unor oameni de succes. Eram foarte impresionată și căutam să extrag din ceea ce citeam care era caracteristica lor comună, ce i-a adus spre acea înaltă recunoaștere. Am observat că nimic nu se obține fără enorm de mult efort, fără perseverență, fără asumarea responsabilității, fără asumarea și a unor riscuri, fără valorificarea tuturor resurselor cu care am fost înzestrați. Resursele nu constau numai în bani. Am fost un copil foarte sărac și de la zece ani, am rămas cu o singură mână. Am învățat, am citit mult și am înțeles că cea mai importantă resursă (ca profesor de economie, le spun adesea studenților) este forța de muncă, e omul cu capacitățile lui fizice și intelectuale. Dacă acestea le descopăr la mine, dacă mă evaluez corect și dacă știu că am capacitatea de a face un lucru foarte bine, atunci trebuie să merg în acea direcție.

Am trecut prin școală urmărind acest drum: ce-am avut de făcut am vrut să fac cât pot eu mai bine. Așa am fost eu educată în familie. Mama mea mi-a oferit modelul unei femei foarte credincioase, empatice, altruiste, harnice.

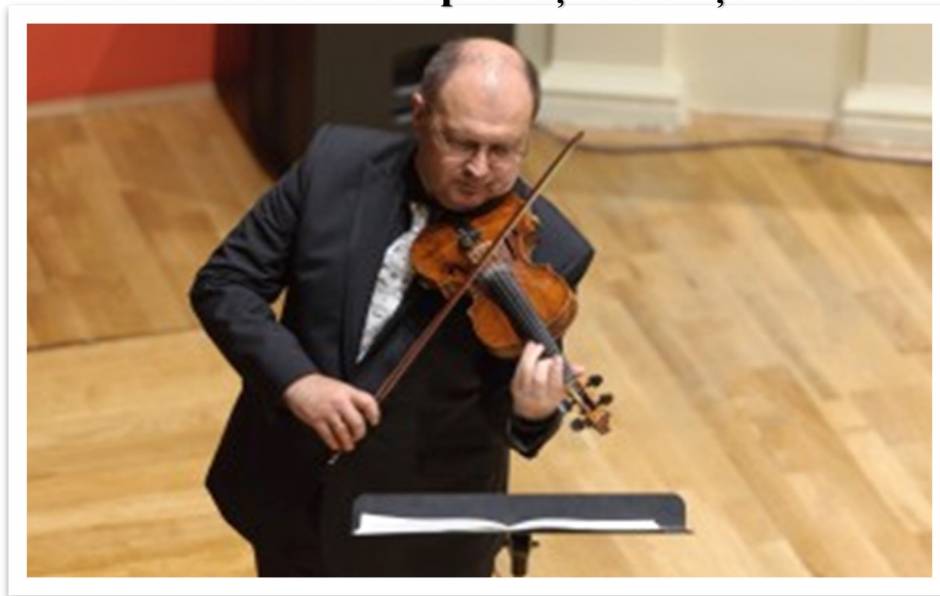
În 1995, am câștigat o bursă de la Comisia Europeană și am plecat la Universitatea din Amsterdam. Pentru mine a fost o trambulină de lansare în lumea științifică internațională. Din acest an, vizibil, toți care observau se întrebau: „Cariera ta științifică a luat-o pe o curbă exponențială începând cu anul 1995. Dar ce s-a întâmplat cu tine?” Răspunsul era simplu: în 1995, eu l-am predat viața mea Domnului Isus și toată filozofia mea de viață a luat cu totul și cu totul altă întorsătură.

În cartea Bibliei Deuteronom, capitolul 28, versetul 13, este o făgăduință: „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini.” Dacă suntem fideli Legii lui Dumnezeu sub toate aspectele ei, dacă păzim și împlinim legile lui Dumnezeu, sunt convinsă că El ne va ajuta pe fiecare dintre noi s-avem valoare, să fim cap și nu coadă, iar societatea ne va considera niște oameni de succes, chiar dacă nu îl vom urmări cu orice preț.

Închei prin cuvintele lui Einstein: „Caută să fii un om de valoare, nu un om de succes!” Cred că valoarea e exprimată de ceea ce Biblia ne învață că poate fi un om valoros. Pavel îl îndeamnă pe Timotei să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” 2Timotei 3: 16,17.

... ÎNTR-UN MULTIVERS AL PERMANENTEI (RE)CONTEXTUALIZĂRI (fragment)

LADISLAU ANTONIU CSENDES - conferențiar universitar la Universitatea Națională de Muzică București, unul dintre cei mai apreciați violoniști români

Trăim între universuri paralele, iar școala, deși o criticăm, ne pregătește pentru o astfel de viață, familiarizându-ne cu fenomenele de multiplicare și diferențiere la infinit, sugerându-ne continuumuri spațio-temporale și numerice în spatele realității imediate, oferindu-ne reprezentări ca liniile paralele care se întâlnesc (totuși) undeva sau stelele a căror lumină ajunge la noi abia atunci când ele se vor fi stins deja.

Învățăm despre fascinantele lumi infinitezimale ale particulelor subatomice și despre microorganismele fără de care nu am putea trăi, dar a căror existență pune viața noastră în pericol. La școală aflăm despre intersectarea contemporană a macro și micro-universurilor atunci când ne sunt prezentate spectaculoase imagini de ultimă oră din diferitele colțuri ale galaxiei noastre sau din alte galaxii preluate de aparate realizate prin procedee nanotehnologice.

Formarea muzicală începe cu incursiuni timide în diferitele universuri ale muzicii, prin dialoguri pe care le purtăm cu maeștrii noștri. Mai târziu aflăm că acestea erau socratice și ne învățaseră mai întâi să învățăm, apoi să ne îndoim (metodic) în legătură cu ceea ce am învățat (spre exemplu, atunci când se puneă întrebarea dacă muzica este un limbaj sau are unul).

La școală, pe lângă doruri și visuri, există (încă) și materii. La unele dintre ele rămânem corigenți (dacă nu repetenți). Nu prea știm, de pildă, să ne ascultăm pe noi înșine (dar nici unii pe alții). Rar reușim să ne privim și să ne ascultăm cu prospețimea celui care percepe un univers pentru prima oară. Renunțăm (de prea multe ori) la sens de dragul perfecțiunii. Greu ne lăsăm de repetițiile abrutizante, în schimb, repede ne dăm bătăuți în lupta cu inerția (atât cu cea din noi, cât și cu cea din jurul nostru).

... ÎNTR-UN MULTIVERS AL PERMANENTEI (RE)CONTEXTUALIZĂRI (fragment0)

LADISLAU ANTONIU CSENDES - conferențiar universitar la Universitatea Națională de Muzică București, unul dintre cei mai apreciați violoniști români

Într-un astfel de context, aflat în permanentă remodelare, interpretările „de școală” și cele „de referință” pe care le oferă viol(on)iştiilor unor lucrări muzicale se conturează în spațiul virtual ca niște vulcani care aruncă scânteii și crâmpene de lumină colorată din combustia lor ne(mai)văzută și ne(mai)auzită, însă această înflăcărare efemeră nu are forța unor plăci tectonice care schimbă înfățișarea lumii, dar pot media întâlniri și pot remedia relații. Interpretul se apropie de ascultătorii săi și de propria interioritate prin muzică, iar melomanii se simt și ei (de cele mai multe ori) mai uniți după un concert bun și mai împăcați cu ei înșiși.

O personalitate marcantă a vieții muzicale internaționale, care a promovat libera circulație creativă între genuri și stiluri este, fără îndoială, violonistul Yehudi Menuhin. El a fost unul dintre aceia care au contribuit prin prodigioasa și prestigioasa lor activitate interpretativă la dărâmarea unor ziduri despărțitoare și au descoperit energii și informații muzicale care circulă între culturi și civilizații (în noi, prin mijlocirea muzicii, iar în muzică, prin mijlocirea noastră). Celebrul discipol al lui George Enescu a căutat în timpul *călătoriei* sale *neterminate* punți între oameni proveniți din medii și rase diferite, dovedindu-se de multe ori a fi un foarte elegant și eficient mediator. A făcut epocă și a creat un precedent apariția lui alături de acel extraordinar reprezentant al muzicii clasice indiene care a fost Ravi Shankar, dar violonistica versatilă a lui Menuhin a umplut și imense săli de concert în care el a cântat muzică jazz, alături de îndrăgitul jazzman Stéphane Grapelli, entuziasmând atât publicul, cât și critica muzicală. Pe lângă toate acestea, Menuhin a mediat cu multă diplomație, în momente extrem de tensionate, între actorii antagonizați ai Războiului Rece.

Ideea de a construi o carieră de cea mai înaltă ținută artistică prin abordarea viorii și a violei (în egală măsură) la cel mai înalt nivel, s-a materializat exemplar prin activitatea unui alt legendar muzician: Pinchas Zukerman. Prezențele sale solistice și camerale rămân de referință.

Este de remarcat faptul că, uneori, violiștii și violoniștii sunt cuprinși de niște roluri (A la Luigi Pirandello) și parcă vor să fie jucați. Cu alte ocazii (aceiași) caută disperati un adevăr artistic propriu (pe care fie l-au pierdut deja, fie nici nu l-au găsit încă). De-o fi una, de-o fi alta, ei trăiesc un amestec de plăceri și chinuri. Voințe năprasnice de auto-exprimare și/sau de sens îi poartă prin universuri mitice care „au fost odată”, dar poate că nu au fost niciodată. Parcă le place să oscileze între ceea ce este și ceea ce ar putea fi, navigând printre contexte ritualice și spectaculare ce se includ unele pe altele sau se exclud reciproc.

Unii își găsesc drumul, amplificându-și la nesfârșit personalitatea, alții multiplicându-și eurile la infinit, dar toți nutresc dorul unei disoluții senine, anonime, într-o *eternă armonie*. Se pare că viol(on)istul oscilează între două vise (deși, atunci când nu visează, știe că amândouă sunt imposibile):

... ÎNTR-UN MULTIVERS AL PERMANENȚEI (RE)CONTEXTUALIZĂRI (fragment)

LADISLAU ANTONIU CSENDES - conferențiar universitar la Universitatea Națională de Muzică București, unul dintre cei mai apreciați violoniști români

vrea să cuprindă universuri întregi și/sau vrea să devină o simplă vibrație integrată într-o ordine superioară.

Muzica pe care o consumăm, visând că o visăm, se află undeva la răscrucea unor universuri, iar noi, interpreții, circulând între acestea, ca melcul care își cară casa după el, construim zone de confort, habitate muzicale în care intrăm și din care ieșim, alternând căutarea *asemănărilor familiale* cu fuga aceasta. Trecem singuri și nepăsători printre lumi sau ne electrizăm, ne contagiem unii pe alții, împărțind pasiuni, frici și bucurii. Înmărmurim de mirare în fața paradoxurilor, iar starea de uimire persistă în noi dincolo de savantlâcul explicațiilor și dincolo de ignoranța noastră cea de toate zilele.

Sergiu Celibidache spunea că, atunci când dirijează, el lasă muzica să prindă singură contur. Ea se auto-generează și se auto-reglează. În aceeași manieră vorbea și Jacques Derrida despre

un metatext alcătuit din texte deja scrise, care își reface permanent propria țesătură prin munca susținută a unor generații succesive de autori.

Gândurile mele strânse în această scurtă contribuție se referă la acea *reconfigurare a traseului muzical* pe care îl parcurgem trecând prin astfel de contexte schimbătoare. Pornesc de la convingerea că muzica are un limbaj și funcționează după anumite reguli, iar procesul interpretativ, unul *figural* (așa cum l-a definit Laurent Jenny) este „o rostire” care actualizează un potențial discurs muzical prin jocul inferențelor și evocărilor implicate de acesta, apelând la intermedierea unor tipare preexistente. Această rost(u)ire (rostirea sensurilor atribuite unor structuri muzicale) poate fi comparată cu parcurgerea unor trasee, fiind un proces care relevă succesivă și simultaneitatea unor evenimente distincte și irepetabile de ordin estetic, semantic și combinatoriu.

LIRELE LUI ORFEU

-

CREAȚII LITERARE ALE
ELEVILOR

Creații ale elevilor

Norris Chirilianu
Clasa a XII-a B

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” – *Romani 8:28*

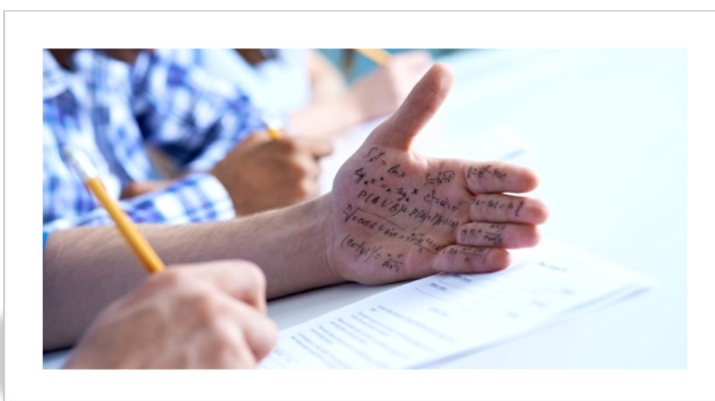
EXTEMPORAL LA ...

Ai consumat vreodată timp și resurse pentru a concepe un plan foarte bine structurat, tocmai pentru a evita o situație neplăcută și totuși acesta să nu fie prea eficient la momentul practic? Cum te-ai simțit? Ai rămas dezamăgit? Poate chiar obosit?

Încă din copilărie suntem șlefuiți în baza unui stereotip ce pare să ne ofere o asigurare de viitor. De fapt, asta e ceea ce căutăm, fie că e vorba de asigurarea auto, cea de sănătate sau doar acel plan pe care îl concepi pentru a te asigura că în anii următori îți va fi bine. Și totuși, există momente în care ajungem în fața faptului împlinit, situație în care teoria trebuie transpusă în practică. Ce e de făcut?

25 februarie 2021, ziua în care, conform statisticilor, numărul global de decese cauzate de virusul SARS-CoV-2 depășește 2,5 milioane. Ce corelație are însă această dată cu experiența personală? Ei bine, chiar în acele momente, metaforic vorbind, viața mea spirituală era supusă unui test critic. Cu toate că mă consider a fi un elev conștiincios, totodată un potrivnic al procrastinării, în urma unei săptămâni aglomerate, pregătirea pentru un ulterior test la matematică a fost neglijată. Ajuns în dimineața cu pricina, pe baza zicalei românești, m-am apucat să „îngraș porcul în Ajun”. Încercând să rețin o parte din informațiile necesare testului, mi-a surâs și ideea de a-mi pregăti niște „copiute”, pentru a compensa materialele pe care nu le pregătisem încă.

Fraudarea era destul de accesibilă, luând în considerare perioada pandemică și orele on-line de la acea vreme. Zis și făcut! Scriam și priveam cum ușor, ușor, foaia cu informațiile necesare prindea. Nu lu-

în ciuda faptului că profesoara nu mă vedea,

Creații ale elevilor

Norris Chirilianu
Clasa a XII-a B

*Dumnezeu nu era mândru de ceea ce făceam.
Când am realizat aceasta, m-am simțit sfâșiat pe
interior. Tu ce ai fi făcut?*

Un creștin autentic cu siguranță ar fi ales să se oprească și să își recunoască greșeala, însă ah, acesta era un test atât de important, nu îmi puteam permite să fac asta.

Pentru a împăca „și capra, și varza”, am decis să iau o scurtă pauză pentru a studia devoționalul din acea dimineață, crezând astfel că îmi voi liniști conștiința. Am căutat data acelei zile (25 februarie) și ochii mi s-au oprit asupra concluziei „*orice încercare de a fenta pe parcursul acestei zile trebuie înlăturată*”. Îmi amintesc cum, lăcrimând, am început să mototolesc acele „copiute”, totodată rugându-mă pentru iertare. Ce credeți, am mai fraudat? Bineînțeles că nu! Testul a trecut, însă privind la entuziasmul colegilor mei care mărturiseau cât de bine le-a mers „schema” de a fenta evaluarea, simțeam cum apărea frustrarea. De altă parte, nu era corect! Așteptam în liniște rezultatele, rugându-mă, dar totuși, pentru ce?! Era vina mea! Nu mă pregătisem, vorba aceea: „Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă”. Cu toate acestea, un gând divin îmi spunea că totul va fi bine, oare chiar așa urma să fie? Câteva zile mai târziu, în cadrul orei de matematică, doamna profesoară sosește cu testele. Cu multe pauze în vorbire, aceasta ne mărturisește: „ – *Dragilor, sunt dezamăgită! Aș fi apreciat mai mult o lucrare sinceră, era spre binele vostru, însă ați ales să fraudăți! Cu excepția unuia dintre voi!*” Zâmbind, îmi rostește: „*Îți mulțumesc, Norris, pentru că ai ales să fii corect!*”

Cum se termină povestea? Ei bine, doamna profesoară a decis să nu ia în considerare acea lucrare scrisă, oferindu-mi astfel un dublu-avantaj: acela de a mă bucura de o nouă șansă la o medie mai bună și totodată ocazia de a rămâne corect principiilor sănătoase. Acestea fiind spuse, a lucrat Dumnezeu? O, da, cu siguranță!

Dragul meu, poate chiar astăzi ești supus unui test. Indiferent de natura acestuia, nu uita însă că Dumnezeu ne-a promis că, dacă preocupările noastre vor avea în centru Împărăția Lui, totul va fi bine! (vezi Matei 6:33)

Te îndemn să rămâi corect principiilor sănătoase! Roagă-te împreună cu mine ca, indiferent de conjunctură, întotdeauna cinstea să primeze!

Creații ale elevilor

Uitare

Amalia Petreacă

Clasa a X-a A

Am stat de multe ori pe marginea drumului,
S-aud glasul vântului și-al dorului,
Să simt acea liniște în mine,
Ce-o aștept de mult printre suspine...

Deseori, am stat să privesc cerul,
Lăsând o parte din mine cu eternul
Care era singura scăpare
Din lumea-aceasta muritoare.

Alteori, cântul greierilor din nopțile de vară
Mă chema să fredonez și eu versuri de seară,
Să ascult liniștea naturii,
Întreruptă de notele melodice,
Ce răsunau în ecouri singuratice.

Uneori, mai simt o adiere plăcută de iasomie
Adusă de briza verii pân' la mine,
Ca să simt din nou copilăria ce nu-mi vine,
parcă,
S-o alung din inima pustie și săracă.

Și uite așa trec toate,
Și eu mă îndrept spre un nou început,
Ca să uit de ce-i vechi
Și de ce-am lăsat în urmă
pe drum...

Creații ale elevilor

Denisa Tache

Clasa a XI-a B

DOR DE COPILĂRIE

La mal de copilărie,
vin zi de zi...
Dor curat, de copil lăsat
singur pe balansoarul timpului.
Cer fumegat, pădure întunecată,
pământ acoperit de ploaie –
suflet înecat de dor.
Copilăriile nu mor,
ele tot vin într-un om
cu suflet mult mai mare,
pe același mal,
în atemporal...

BUNICA

Soarele apune iar pe cer,
pentru ea – fărămă de timp...
Pe banca din fața casei,
veghează încă ochii ei căprui.
Vorbeam, vorbeam... până când
rugina nopții își arunca voalul
peste seara copilăriei.
Încă o zi trecea.
Ceasul lumii te-a grăbit să pleci,
privesc înapoi, spre tine,
apusul luminii blânde...

Creații ale elevilor

„DESPRE PATRIE”

CONCURS DE ESEURI, LA NIVELUL UNITĂȚII ȘCOLARE,
DEDICAT ZILEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI, 1 DECEMBRIE

FRAGMENTE DIN LUCRĂRILE FINALISTE

ADEL NOEMI SZAKACS
cls. a XI-a A

„Cine luptă pentru libertate se luptă pentru Dumnezeu.” Nicolae Bălcescu

Patriotismul este un sentiment inerent fiecărui individ, indiferent de apartenența etnică sau geografică. Cuvântul „patriotism” este legat de anumite precepte cum ar fi: promovarea valorilor autentice ale patriei, respectul față de cultura și istoria ei sau atașamentul față de tradițiile sale. Patriotismul autentic presupune afirmarea unei identități și încercarea de a rămâne egal cu ea.

Când mă gândesc la patria mea, o mulțime de imagini mi se derulează în minte. Sunt imagini din copilăria mea. Văd mâinile bătătorite de muncă ale tatălui meu, ulițele satului animate de zarva copiilor, aud glasul mamei povestindu-mi un basm sau al bunicii muștrându-mă printr-o

zicală înțeleaptă.

Etimologic, cuvântul „patriotism” provine din limba latină unde patria înseamnă țărâm părintesc. Dragostea față de părinți se răsfrânge în iubirea față de țară, iar atât timp cât atașamentul față de ei va veni în mod natural și firesc, și atașamentul față de patrie va constitui un simțământ absolut legitim.

Patriotismul autentic se manifestă prin diferite forme, de la valorificarea emblemelor culturale, la vorbirea corectă a limbii sau la încercarea de a aduce o îmbunătățire societății. (...)

Patriotismul se proiectează și în respectul față de comunitatea de apartenență și față de mediul înconjurător.

Înseamnă menținerea în

standardele ideale a țărâmurilor noastre eterogene și fertile, și păstrarea integrității pitorești a peisajelor naturale. (...)

Nu este nevoie să te fi născut aici, ca să fii un adevărat patriot. Poate că ești venit de pe alte meleaguri, dar ți-ai obișnuit sufletul cu acest pământ care a ajuns să întruchipeze ce îți este mai drag.

De la cărările munților Carpați, până la splendoarea tradițională a Maramureșului sau a cetăților medievale din Transilvania, de la mănăstirile Moldovei și Bucovinei, până în adâncimea plină de viață a Dunării, toate acestea sunt România mea, patria mea, locul pe care îl consider acasă.

Creații ale elevilor

LORENA CURCAN
cls. a XI-a A

„Dragostea de patrie se regăsește în dragostea de casă.” Charles Dickens

Patria este locul în care ne naștem, ne înălțăm precum stejarii din jurul Sarmisegetusei și ne transformăm apoi în pietre ale unui templu de românitate. Aceasta rămâne în inima omului pentru toată viața, cu amintirile ei, cu trăirile pe care nu le poate egala niciun alt loc din lume. Este, așa cum spunea Barbu Ștefănescu Delavrancea, *„pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor.”* Sau, așa cum susține D. Vrânceanu: *„Patria este nucleul însuși al tuturor formelor noastre de existență. Ea este determinanta majoră a inspirației noastre și nu poate lipsi din nicio manifestare. Ea aduce cu sine momentele cardinale ale existenței.”*

Dacă pentru un eschimos patria înseamnă întinderea de gheață și zăpadă, nesfârșitul alb care este prezent cât vezi cu ochii, dacă pentru un indigen patria înseamnă tribul în care s-a născut, pentru un român patria reprezintă Carpații cu dealurile la poale, Marea Neagră, Dunărea care ne păzește în Sud și Prutul care ne leagă de frații noștri moldoveni. Câmpiile care ne hrănesc și ne dau grâul și porumbul, apele care fac țara mai vie, care reprezintă viața. Pădurile care sunt atât de frumoase în orice perioadă a anului. Peșterile însoțite de legende-

le petrecute pe acele meleaguri, toate acestea reprezintă doar puțin din ceea ce face România o țară specială.

Tradițiile păstrate și transmise din generație în generație surprind orice om pentru că legăturile care sunt între tați și fii, între mame și fiice, între bunici și nepoți fac ca această țară să fie unită și ca cel mai mic copil să se simtă mândru și să știe că este special pentru că s-a născut aici.

Portul popular este atât de frumos realizat de femeile cu experiență, care au moștenit acest dar de la înaintașele lor! Când un om se îmbracă cu costumul tradițional sau doar cu o ie este ca și cum s-ar înveșmânta cu istorie.(...) Patriotismul este convingerea că țara ta este superioară celorlalte pentru că tu te-ai născut acolo. Atunci când vei fi nevoit să pleci de pe pământurile natale, fă un loc special în inimă patriei și astfel o vei lua cu tine peste tot! Patria rămâne referentul permanent din viața unui om, vatra care îl primește de fiecare dată cu pâine caldă, entitatea care îi marchează irevocabil existența. Și nu uita - *„Orice nație, dar precum orice individ, are o misie a împlini în omenire, adică a concurge, după natura și geniul său propriu, la triumful științei asupra naturei, la perfecționarea înțelegerii și a sentimentului omenesc potrivit legei divine și eterne, care guvernează ursitele omenirii și ale lumii.”*

Nicolae Bălcescu

CAROLINE MOISEANU

Clasa a X-a B

Într-o lume în care frontierele dispar, începe să dispară, încet-încet, și sentimentul apartenenței la un popor și la o țară. Vrăjiți de mirajul libertății, tinerii uită adeseori că drumul străinătății poate fi pentru cei mai mulți dintre ei drumul către nicăieri. Te naști român, așa cum te naști Ionescu sau Popescu, și nimeni și nimic nu poate schimba acest lucru. Prin venele tale curge sângele neamului tău. Abandonarea lumii care te-a generat nu te transformă în altcineva. Porți cu tine, în toate lumile prin care treci, ceva din lumea din care ai venit. Este important ca tinerii să învețe să-și iubească țara și să se mândrească cu ceea ce sunt, pentru că sunt captivi în condiția în care s-au născut. (...)

Omul este o ființă socială și are sentimental apartenenței la un grup. Când crește cu dragoste de țară și de neam, se simte ocrotit, protejat, fie și prin faptul că are o identitate și vorbește aceeași limba cu cel de lângă el. Nu înțelegi cât de bine este acasă până nu pleci pentru un timp într-o țară străină.

„Românul își iubește pământul unde s-a născut ca un rai, din care tiraniile cele mai crude nu sunt în stare a-l goni.”

Vasile Alecsandri.

„Puterea românilor stă în instituțiile lor. Istoria este cea dintâi carte a unei nații. Într-înșea ea își vede trecutul, prezentul și viitorul.” – era o convingere puternică a lui Nicolae Bălcescu. De aceea, tinerii sunt aduși adesea la izvoarele istoriei, pentru a nu uita vatra din care se trag. (...)

Acceptând ceea ce ești, poți evolua, deoarece dobândești stabilitate. Nostalgia evadării către alte spații îți consumă timpul în care ai prinde rădăcini puternice în locul în care soarta a ales să te naști. Numeroase popoare au evoluat cu resurse puține, dar cu mândria de a fi ceea ce sunt și cu hotărârea că în țara lor trebuie să se trăiască bine și frumos. Un exemplu în acest sens este Japonia. Pașoptiștii au crezut în valorile acestei țări și au reușit să aducă din experiențele lor occidentale marile schimbări din cultura noastră.

„Patria e locul unde am iubit și am fost iubit.”- Alecu Russo.

În concluzie, să nu îți iubești țara nu este o opțiune. Cel puțin, nu una fericită. Pentru că nu poți schimba ceea ce soarta a ales deja să fii. Și pentru că iubirea de țară înseamnă o sumă de alte mari iubiri: părinți, frați, prieteni, locul unde te-ai născut și multe alte locuri în care ți s-au întâmplat toate și uneori nimic.

„Patria este locul unde am iubit și am fost iubit.” Alecu Russo

Creaii ale elevilor

Ce mai este patria astăzi în sufletul românilor? Dar în inimile tinerilor mai curge sângele fierbinte al lui Decebal, Mircea cel Bătrân, Neagoe Basarab, Mihai Viteazul, Mihail Kogălniceanu, Nicolae Bălcescu, Alexandru Ioan Cuza?

„Dragostea de patrie este cea dintâi religie a omului civilizată.”
Napoleon Bonaparte

ALEXANDRA MUTU; clasa a X-a B

Potriviit surselor de informare administrative, patria este mediul politic, social și cultural, în care un om se naște, își desfășoară activitatea și viața, este teritoriul, locul, cadrul geografic și modul de viață al unui popor, limba, cultura și tradițiile, însă patria reprezintă mult mai mult decât atât, făcând parte din inimile noastre prin tot ceea ce cuprinde. Când spunem patrie, spunem familie, istorie, meleagurile românești, eroii care au luptat pentru țară, care au sacrificat totul, chiar propria viață, spunem solidaritate și curaj.

Ne-am născut și am crescut pe pământ românesc. Ne-am bucurat de câmpiile verzi, pline de grâne, de munții falnici, acoperiți de păduri dese, am putut cutreiera dealurile bogate în rod și în continuare avem privilegiul să admirăm toate aceste comori. Râurile repezi, cu apa lor cristalină, scaldă aceste plaiuri și poartă în revărsarea lor povestea acestor meleaguri. Dunărea duce mai departe taina șoptită de susurul blând al apei, istorisire ce dezvăluie trecutul acestui popor.

Patria constituie locul unde au trăit generații întregi, bunici, părinți și copii. Să-ți iubești familia înseamnă să îți iubești patria, să te mândrești cu originile românești. Fără familie, acest cuvânt nu ar mai avea nicio

valoare.

Nume precum Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Mihai Eminescu, George Enescu, Constantin Brâncuși sunt nume răsunătoare, personalități reprezentative, ce au contribuit la formarea a ceea ce noi suntem astăzi. Fără sacrificiul lor, așa cum ne-o dovedește și istoria, România ar fi doar un contur ne semnificativ pe harta acestei lumi.

Iubirea de patrie nu stă doar în vorbe, ea trebuie dovedită prin fapte. În viață de zi cu zi ne arătăm respectul față de țară prin îndeplinirea îndatoririlor pe care le avem ca cetățeni, printr-o muncă cinstită, prin iubirea față de semenii noștri, lupta pentru dreptate și lista poate continua. Toate acestea sunt acțiuni care sporesc bunăstarea locuitorilor și prin care patria progresează spre un viitor remarcabil, dat fiind faptul că patria nu înseamnă doar trecut și prezent, ea este viitorul nostru, de aceea trebuie să ne asigurăm că lăsăm o amprentă pozitivă asupra acestei țări.(...)

Să știi că ai un loc în care te poți întoarce întotdeauna, unde ești primit de fiecare dată cu brațele deschise, de către oameni călduroși și binevoitori, locul unde ești și te simți iubit - este un sentiment minunat. Patria înseamnă acasă!

Creaiii ale elevilor

FLORECITA NICOLESCU

Clasa a X-a B

„Patria sunt eu, ești tu, e tot ceea ce iubim, tot ceea ce visăm, tot ceea ce va fi când nu vom mai fi noi.” Romain Rolland

Patria... Nu trebuie decât să pronunț acest cuvânt - și îmi imaginez imediat casa mea, părinții mei, prietenii, colțul meu preferat de natură, un loc bun și confortabil, adică tot ceea ce îmi este drag și inimii mele. Din acest cuvânt emană căldură și bunătate. Patria nu este doar locul în care te-ai născut și ai crescut, ci și oamenii din jurul tău. (...) Într-adevăr, pentru prima dată o persoană începe să-și dea seama că are o patrie și tânjește după ea atunci când se găsește departe de casă, acolo unde totul îi este străin și necunoscut. Există o dorință puternică de a te întoarce acolo unde totul îi este dulce și drag, care nu poate fi explicată și transmisă în cuvinte, ci poate fi doar simțită. (...) Cred că patria este una dintre cele mai mari valori din viața noastră. Nu alegem în ce țară să ne naștem, dar este datoria noastră să o iubim și să o protejăm, pentru a o transmite copiilor noștri ca un topos fermecător.

Patria nu este doar țara în care te-ai născut, ci și bogăția spirituală a oamenilor: limbă, cultură, mentalitate, tradiții și obiceiuri.

DANIELA UNGUREANU

Clasa a XI-a A

„De îndată ce nu mai are patrie, omul încetează de a mai fi.” Voltaire

Pentru tinerii români care se nasc în țări străine, care urmează în primii ani de viață școli în țările de adopție, ce mai înseamnă patria? Patria rămâne a fi doar limba română, pe care continuă să o vorbească în familie cu cea mai mare sfințenie. Iubind limba română, își iubesc țara și o respectă. Cu toate acestea, limba română vorbită pe teritoriul românesc nu are aceleași straie cu limba română din teritoriile străine. Însuși marele Mihai Eminescu recunoștea – *„Limba română la sine acasă e o împărăție bogată, căreia multe popoare i-au plătit banii în aur. A o dezbrăca de averile pe care ea le-a adunat în mai bine de 1000 de ani înseamnă a o face din împărăteasă cerșetoare.”*

Istoria limbii române se confundă cu istoria poporului român. Limba română a fost patria română din toate veacurile, din toate meleagurile locuite de fiii ei. (...) *„Limba română e patria mea.”* – afirma, în acest sens, Nichita Stănescu. *„Cuibul meu părintesc unde îmi pot alina durerea și greutatea de pe suflet. Este o limbă sfântă, care a fost cântată și plânsă în trecut. Este o comoară, în adâncuri scufundată, iar pentru a ajunge în adâncuri e nevoie de iubire către patrie.”*

Creaiii ale elevilor

FLORI ȘI FLUTURI DE ALBASTRU

un artist haiduc

Noian de ape strâng în palme,
Hotar măiastru far' de jude
Și ale sale triste poame -
Popas de suflete zălude.

Pământuri făurite-n basme,
Bureți și sălcii le încarcă,
Ale negurei fantasme
Drumași fără de nădejde 'cearcă.

În ast' meleag aflăm un turn
Dosit în inima de codru,
La poala cărui se aștern
Flori și fluturi de albastru.

Odaia tăinuită-n ceruri
Din nori albi-i modelai,
De verdeață și vopseluri
Și d-un cântec de alai.

Ferecată-i a sa cale
Intrucât o stea ascunde,
Sub lumina-i scânteierii
Nici privirea nu pătrunde.

Se zăresc în ceruri mierle,
Vin în grabă s-o adore
Și ca dar, în plisc au perle
Pentru fata far' de mire.

Bălaiul păr ușor s-așterne
Peste albele-i veșminte,
Chip de frumuseți eterne,
Suflet plin de cele sfinte.

Ast' legendă scrisă-n rime
Despre-o fată ne vorbește
Care până din vechime
Nu se știe de trăieste.

Totuși fata din legendă
E aieva lângă mine
Și în dragoste m-afundă,
Din priviri și gesturi fine.

Iară eu, artist haiduc,
Din cuvintele-mi de negru,
La picioare-am să-i aduc
Flori și fluturi de albastru.

Creații ale elevilor

Elisa Croitoru

Clasa a XI-a B

PRIVELIȘTE LA ORA 5

Într-o zi de toamnă cu cer senin, fără niciun nor morocănos, stau la birou, în camera mea albă și mă uit la fereastra larg deschisă către frunzele gălbui, ce cad și plutesc ușor, duse de adierea lină a vântului de noiembrie. Sunt obosită, dar priveliștea tomnatică mă odihnește în interior. Ce culori calde, ruginii, parcă ieșite dintr-un cuptor de pâine gata încins pentru bunătați. Contrastul dintre tribunele albastre ca de ocean, terenul gri-marou, parcă pictat cu un cărbune învechit, clădirile albe și copacii plictisiți de maroul stereotip, acum deveniți gri deschis, cu interiorul ca de bezea arsă... mă impresionează. Opoziția dintre această paletă de culori, îmbinată cu paleta naturii tomnatice, cu niște culori alese de Van Gogh, face ca peisajul, văzut din camera mea albă, să pară rupt dintr-un vis plăcut și cald, în mijlocul iernii.

Este aproape asfințitul și soarele, odată galben-lămâie, devine portocaliu, roșu, dar apoi trebuie să își arate măiestria și altor persoane din camere albe, așa că își ia rămas bun și pleacă. În locul lui vine luna, ce în răcoarea serii de noiembrie, stă mândră sus, pe cer și numără frunzele obosite și căzute la sol, de pe vremea când soarele veghea la rândul lui.

Păsări încă sunt pe cer, dar încep să emigreze și să găsească altă casă călduroasă, cum a fost aici. Și odată cu ele, și toamna va pleca în cele din urmă din priviri, dar nu din amintirea și sufletul nostru.

TOAMNA BLEUMARIN SPRE GRI

În stație, tăcută, stau și-astept,
Să vină... s-o văd și eu la față,
Că poate-mi spune ce-i nedrept
La lume... în această dimineață.

Poate vine cu valize și cu saci,
Umpluți vârf cu-o culoare tristă,
S-o-arunce peste cer, pământ, copaci,
Dar chiar și-așa, ea doar e o turistă...

De ce preschimbă tot și toate?
Verde-n rugină, albastru-n gri...
De ce n-aude glasuri reci, de vânt luate,
Ce-n zbucium strigă: „*Tu să nu mai vii!*”

Dar uite-mă, în stație, tăcută, te aștept,
Pe tine sau ceva din mine să răsără
Din sămânța-mi ce-ai plantat-o-n piept,
Din timpul ce a fost odinioară!

Mă-ndepărtez ușor și-o iau pe jos,
Privind mulțimi de oameni vii.
Dar tot cuget la al tău duh tăios,
Cu părul bleomarin spre gri.

Creații ale elevilor

COMAN REBECA Clasa a XI-a B

CE SUNT?

Sunt mai bătrân ca niciodată,
Sunt tot ce n-am putut să fiu,
Sunt tot ce am urât la al meu tată,
Sunt ce-am iubit, mult prea târziu...

Sunt doar oglinda din perete,
Sunt doar o teamă de cuvinte,
Sunt ochii plânși ai unei fete,
Sunt doar o teamă de morminte.

Sunt un tărâm fără hotar,
Sunt un poet... Ce fantezie!
Sunt poate doar un punct solitar,
Ce-a vrut a fi o poezie!

ERAU DEPARTE...

Erau departe toți și toate,
Și amintiri julite-n coate,
Și te iubesc, sub brad, zăpadă,
Și cei ce se plimbau pe stradă.

Erau departe toți și toate,
Plâneau pribege stinse sate,
Și-n viscolul ce s-a pornit,
Iubeam să vii, dar n-ai venit.

Erau departe toți și toate,
Iar timpul meu s-a dus, socot,
Va răsări și mâine-un soare,
Dar azi, în mine, doar se moare.

INSOMNIE

Este târziu, trecut de miezul nopții.
Iar plâng...
Dar mă ridic și trec de pragul porții,
Și-apuc pe-un drum ce dă în câmp.
După mulți pași, când am rămas doar eu și
luna,
M-apuc să strig...
Eu te iubesc!
Fără ecou,
și-i liniște din nou,
și frig.

Creații ale elevilor

AFANASII MUNTEANU ; Clasa a XI-a A

ÎNTÂLNIRE

Aroma ruginie a frunzelor de pe asfalt,
cerul pustiu, argintiu și înghețat
mi te-au adus în lumina de printre nori.
Pășesc spre tine, pe covorul de aramă,
se lasă luna pe cer,
foc peste zări,
chipul tău - adiere de dor,
foc și mister...

CAPTIV

Un Univers aglomerat, plin de culoare...
Culoare fără capăt, ducând mereu spre oameni,
ferestre deschise spre albastru,
uși mari, uși mici,
larg lovite de valuri, de mâini,
bucurie, mișcare, gravitație,
iar eu – captiv în explozia de viață.
Pentru totdeauna – captiv!

LIMITA CREAȚIEI

Lumina albastră a începutului de lume
se odihnește peste fața ta albă.
Ochii tăi verzi străpung timpul,
dincolo de mine, de suflet, de vrere.
Nu, perfecțiunea nu te poate întrece!
Ești limita de sus a Creației,
privire vibrantă, alarme prin ape tăcute,
reflecții stinghere sub apusul ceresc
de fiecare zi, de fiecare inimă...

Creății ale elevilor

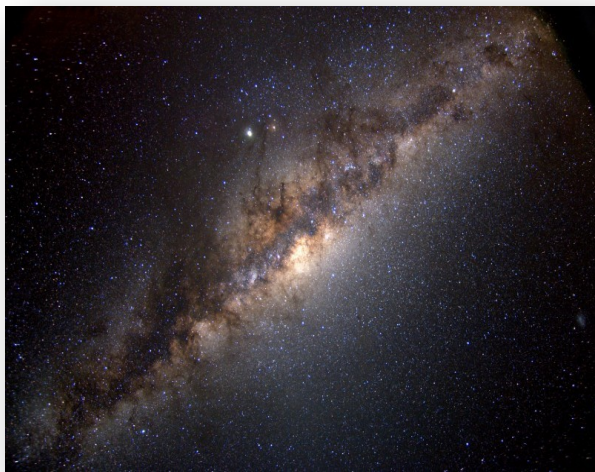
INECUAȚIE ÎN CUVINTE

Pământul este mai mare sau egal cu o stea,
o iubire este întotdeauna mai mare decât timpul,
un ochi închis rămâne egal cu o mână întinsă.

Pe un nor sau pe o stea,
tu – necunoscutul
dintr-o galaxie vecină –
ai coborât în lumea mea.
Te-am primit,
te-am iubit.

Galaxia s-a golit în dor și amintiri.
Lumea mea – pământ stabil –
așteaptă necunoscutul
să coboare
pe un alt nor
sau pe o altă stea...
căci
Pământul este întotdeauna mai mare decât o stea.
Iubirea-i mai tare decât fraternitatea.
Mâna mea așteaptă mâna ta.

ALEXA MANOLACHE Clasa a XI-a C

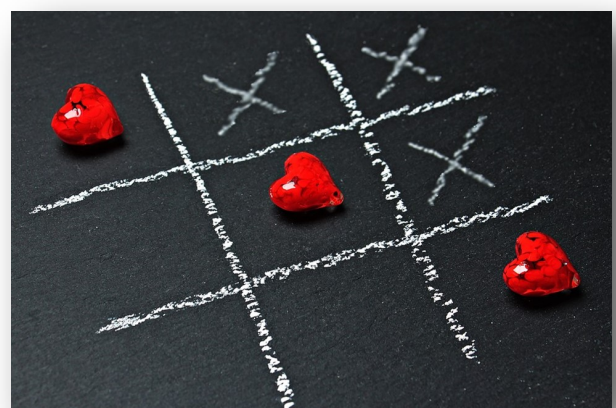
IUBESC

Iubesc să stau și să privesc,
Iubesc să cânt, să contemphez,
Iubesc să simt miros de flori,
Iubesc să văd multe culori.

Iubesc s-aud bătăi de inimi,
Iubesc să știu că ele bat,
Căci ce-i mai mult decât iubirea
Inimilor ce nu cad?

Iubesc tot ce aici există,
Iubesc căci eu pot să trăiesc,
Dar mai mult decât atâta,
Eu iubesc să iubesc.

IUSTINA SAFTA Clasa a XI-a B

Creaiii ale elevilor

**Anastasia Gagi, elevă-invitată de la Colegiul
Național de Arte *Dinu Lipatti***

SOLILOCVIU MARIN

Cu o privire melancolică și cu un țipăt de pescăruș, mă uit spre mare
și mă întreb ce mi-a mai rămas.

Am ajuns să cunosc bucuria singurătății, libertatea deplină,
neavând nevoie de nimeni să mă cânte.

Soarele a plecat deja de mult, însă am rămas neclintită,
lăsând noaptea și stelele să se aștearnă asupra mea.

Pe nisipul rece am așteptat atâtea seri.

Nu știu de ce.

Nu știu pe cine.

M-am trezit apoi, ca prin vis, în valurile mării.

Eram doar eu, cu bucuria-mi veșnică și neînțeleasă.

O bucurie ce îmi umple sufletul gol. O bucurie ce nu o uiți ușor.

O bucurie liberă, ce nu cunoaște colțuri sau margini.

Ce nu o găsești scrisă nicăieri.

Nu e spusă de nimeni.

O bucurie doar a ta!

Ce te face să exclami: *Ce frumos!*

Nu duc viața altora.

O duc pe a mea.

Nu vreau să trăiesc doar ca să trăiesc. Vreau să știu de unde vin și unde mă îndrept.

Vreau să văd nevăzutul! Să ating imposibilul!

Creații ale elevilor

VĂ INVIT LA ZBOR !

Albert Petre ; clasa a XI-a A

Ce e un zbor? Cu ce poți zbura? Cu aripi, cu gândul, cu sufletul, cu ochii... Poți zbura oriunde, oricând, dar nu poți zbura doar cu o aripă. Neapărat trebuie să îți confecționezi două aripi: credința și iubirea!

-Eu visez noaptea, foarte des, că zbor – îmi mărturisesc un coleg anii trecuți. De pe fereastra camerei de la cămin, îmi iau zborul. Și atât de mult cred că e realitate, încât, înainte de a-mi da drumul de pe pervaz, mă gândesc bine dacă sunt în vis sau în realitate. Și îmi dau drumul... apoi.

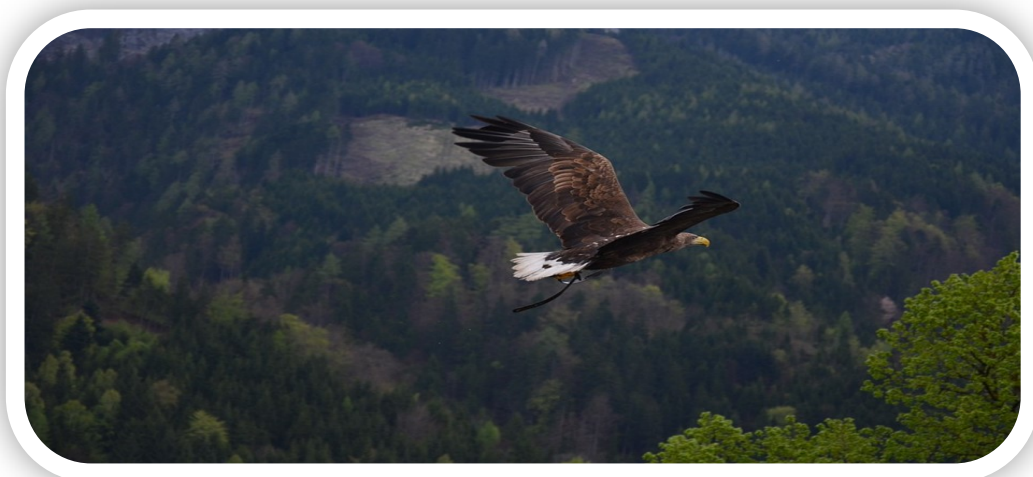
-Cât de des zbori?

Început decembrie 2022. Avionul cu destinația Roma începe să ruleze cu o viteză tot mai mare pe pista de decolare. Corul *Credo* al L.T.A. Ștefan Demetrescu se îndreaptă spre capitala lumii romane, Roma, pentru concerte închinare Nașterii Mântuitorului. Toți elevii au pornit cu aripile întinse.

Avionul se ridică la peste 10.000 de metri altitudine. Suspendați între cer și pământ, cu mult mai aproape de îngeri, cum glumea cineva în aeroport. Pământul rămâne un glob de plastic, cu luminițe, cu forme de relief, ca în vitrina unei librării de lângă școala ta. Pasagerii s-au obișnuit cu zborul. Servesc gustări, vorbesc cu veselie între ei. Mai e zborul un miracol?

Istoria aviației cuprinde o durată de peste două milenii. Zmeiele realizate prin anul 200 î.e.n. în China sunt considerate cele mai vechi obiecte zburătoare realizate de om. Cu ajutorul lor, o persoană putea survola teritoriul inamic în timpul conflictelor armate.

Leonardo da Vinci credea că o persoană care putea să învingă rezistența aerului cu ajutorul unor aripi mari, artificiale, era liber să zboare. În anul 1493, geniul său a proiectat un concept de elicopter, o mașină zburătoare uimitoare, cu decolare verticală. Imposibilitatea tehnică de a realiza propulsia unui astfel de aparat de zbor doar cu ajutorul forței musculare umane este umbrită de excepționalul salt al imaginației și al gândirii ingineresti. În urma acestei experiențe, Leonardo da

Creații ale elevilor

ALBERT PETRE
Clasa a XI-a A

„Cine crede-n zbor e stăpân peste zare.”
Lucian Blaga

Vinci a postulat o teoremă existențială: „Odată ce ai încercat zborul, vei păși totdeauna pe pământ cu ochii ridicați spre cer, acolo unde ai fost, și vei dori mereu să te întorci.”

Pe data de 17 iunie 1910, se desfășura zborul primului avion conceput, realizat și pilotat în România, pe Dealul Cotrocenilor, de inginerul Aurel Vlaicu. Principele Carol se urcă într-o mașină și urmărește aeroplanul. Zborul a constat în 40-50 de metri de zbor. Principele Carol iese înaintea lui Vlaicu și îi strânge mâna: „Bravo, Vlaicule! Ai zburat!” Nu era prima ocazie când Vlaicu se ridica de la pământ cu ajutorul unui aparat de zbor: în vara lui 1909, în satul său natal, a ridicat în aer un planor, la 15 metri de pământ.

Temerarul român (unul dintre precursorii aeronauticii moderne și unul dintre părinții aviației mondiale), fericit că își împlinise visul, avea să declare într-un articol numit „Impresii din văzduh”: „Bucuria cea mai mare, însă, am simțit-o când am zburat pentru prima oară la Cotroceni. Nu m-am ridicat atunci mai sus de patru metri. Cu toate acestea, nici Alpii nu mi-i închipuiam mai înalți ca înălțimea la care mă ridicasem eu. Pentru că patru metri erau atunci pentru mine un record formidabil, un record care îmi consacra mașina. Zburasem. Și asta era principalul.”

În 1912, a participat la competiții de zbor, unde a luat și premii. Un an mai târziu, în 1913, în timp ce Aurel Vlaicu încerca să treacă în zbor Carpații, deasupra localității Bănești, din județul Prahova, aeroplanul său s-a prăbușit. Nici astăzi nu se știe dacă motorul aparatului de zbor a cedat sau inima lui Aurel Vlaicu.

Înveți singur să zbori sau urmezi sfaturi...

Creății ale elevilor

ALBERT PETRE
Clasa a XI-a A

„Cine crede-n zbor e stăpân peste zare.”
Lucian Blaga

Nichita Stănescu, în „Lección de zbor”, teoretiza un plan poetic de lansare: „Mai întâi îți strângi umerii,/ mai apoi te înalți pe vârful picioarelor,/ închizi ochii/ refuzi auzul./ Îți spui în sine:/ acum voi zbura./ Apoi zici:/ Zbor./ Și acesta este zborul.// Îți strângi umerii/ cum se strâng râurile într-un singur fluviu./ Îți închizi ochii/ cum închid norii câmpia,/ Te-nalți pe vârful picioarelor/ cum se înalță piramida pe nisip./ Refuzi auzul,/ auzul unui singur secol/ și-apoi își spui în sine ta:/ acum voi zbura(...)/ După aceea zici:/ Zbor./ Și acesta e timpul.(...)”

Te mai poți juca de-a Icar, așa cum s-a gândit și Marin Sorescu: „Am umblat cu cerșitul pe la păsări/ Și mi-a dat fiecare/ Câte o pană.// Una înaltă de la vultur,/ Una roșie de la pasărea paradis,/ Una verde de la colibri,/ Una vorbăreață de la papagal,/ Una fricoasă de la struț,/ O, ce aripi mi-am făcut!// Mi le-am pus la suflet/ Și-am început să zbor./ Zbor înalt de vultur,/ Zbor roșu de pasăre paradis,/ Zbor verde de colibri,/ Zbor vorbăreț de papagal,/ Zbor fricos de struț./ O, ce-am mai zburat!”

Sau poți continua metafizica zborului lui Constantin Brâncuși: „Eu nu creez păsări, ci zboruri.” Zecile de păsări sculptate în piatră, în lemn, în bronz, începând cu anul 1908, până la sfârșitul vieții, sunt măiestrele fapte din folclorul românesc, lansate spre ceruri. Cântecul lor nu poate fi auzit decât în singurătate, iar cine le ascultă redobândește tinerețea.

Creștinii mai zboară?

"Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc; umblă, și nu ostenesc." Isaia 40:31

Se povesteste că undeva, departe, era un sat de vulturi, care uitaseră să zboare. Cu câteva generații în urmă, un mare vultur conducător al lor le propusese un trai liniștit, la sol, într-un loc ferit de furtuni, de curenții stâncilor îndrăznețe ale înălțimilor. Aceștia își duceau viața tihnită, iar în fiecare Sabat mergeau la biserică. Tot satul răsuna de sunetul picioarelor vulturilor care se legănau dintr-o parte în alta. Vulturul predicator se urca la amvon și, cu hotărâre, își începea predica:

-Vulturilor! Dumnezeu v-a dat aripi!

Vulturii răspundeau :

Creaiii ale elevilor

ALBERT PETRE
Clasa a XI-a A

„Cine crede-n zbor e stăpân peste zare.”
Lucian Blaga

-Amin!

-Dumnezeu v-a dat aripi ca să puteți zbura!

-Amin!

-Folosindu-vă aripile, nimic nu vă poate sta în cale! Niciun gard nu va fi prea înalt ca să nu-l puteți depăși!

-Amin, așa să fie!

După încheierea serviciului divin, vulturii se întorceau spre casă, tot satul răsunând de sunetul picioarelor puternice care loveau pământul, în timp ce păsările se legănau dintr-o parte în alta.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia aripi cu care ne putem ridica spre cele mai înalte culmi. Poate că unii din noi, asemenea vulturilor din poveste, nu știu încă sau nu vor să le folosească. Dar atunci când vom învăța să zburăm, niciun obstacol, oricât de mare, nu ne va sta înaintea!

Haide să ne folosim aripile! Leonardo da Vinci, Aurel Vlaicu, Constantin Brâncuși le-au folosit.

Nu poți zbura într-o aripă! Nu poți zbura cu aripi din șindrilele ușoare ale meșterilor lui Manole. Zbori doar cu două aripi: credința și iubirea!

ILUMINARE

P. P.

Furtuna mi-a luat valul.
L-a ținut o eternitate aparentă
și l-a adus înapoi, la mal, rupt în bucăți.
Am cules cu greu firimiturile rămase din el,
le-am lipit cu grijă,
încercând să-i redau forma inițială.
Valul s-a înghețat, s-a închis singur.
I-am promis că nu voi mai lăsa
pe nimeni să-l rănească.
Și acum, ca să poată iubi din nou,
trebuie să-i scot inima la lumină,
pe același țărm.

CASA CU O MIE DE OGLINZI

NORBERT VĂLEANU ; Clasa a IX-a A

„Cum răspunde în apă fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului.”

Proverbe 27:19

Dacă nu vă spune nimic acest text biblic, vă voi istorisi o mică întâmplare în urma căreia sper să înțelegeți mesajul pe care vreau să vi-l transmit.

Cu mult timp în urmă, într-un orășel, exista o casă cunoscută sub numele de “Casa cu o mie de oglinzi”. Într-o zi, un cățeluș mititel, vesel din fire, aflând de această casă, s-a hotărât să o viziteze. Bucuros că a ajuns la destinație, sărind fericit pe scări, a intrat în casă. S-a uitat pe hol, dând din coadă, cu urechiușele ciulite de emoție, când ce să vezi! S-a trezit că era privit de alți o mie de cățeluși fericiți și prietenoși, care dădeau din coadă ca și el. A zâmbit și a primit înapoi o mie de zâmbete, la fel de calde și prietenoase. Era normal, doar era casa celor o mie de oglinzi. Când a plecat, s-a gândit: “Este un loc minunat! Mă voi întoarce să-l vizitez și altă dată!”.

În același orășel, alt câine, care nu era la fel de fericit și prietenos ca primul, s-a hotărât și el să viziteze casa. A urcat cu teamă scările, apoi, cu coada între picioare și cu capul plecat, a intrat în casă. Când a văzut o mie de câini neprietenoși uitându-se la el, s-a speriat de i s-a zbârlit părul pe spate, mârâind și arătându-și colții. Când ceilalți o mie de câini din oglinzi și-au arătat și ei colții, a fugit speriat. Odată ieșit afară, s-a gândit: „Este un loc îngrozitor, nu o să mă mai întorc acolo niciodată!”.

Toate chipurile sunt oglinzi. Lumea este ca o oglindă. Dacă vei arăta lumii o față acră, lumea îți va arăta, la fel, o față acră; dacă vei zâmbi, lumea îți va zâmbi și ea. Mai mult, dacă vei arăta lumii întotdeauna caracterul tău frumos, lumea și viața îți vor arăta partea frumoasă.

Vă îndemn să fiți mai veseli, mai optimiști și să pășiți cu încredere, plini de voieșie în viață!

Creații ale elevilor

DARIA ZAHARIA, invitată de la Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti
Clasa a X-a

L.T.A. ȘTEFAN DEMETRESCU

—
ÎN TERMENI MUZICALI

Ai ieșit din cotidianul trimilenar, dintre logaritmi, din sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev, din lista autorilor canonici pentru bacalaureat, din secolele de confruntări istorice... ai ieșit... Ești un portativ, plin de măsuri curajoase, din cel mai fermecător concert al vârstei juvenile. Ești în nucleul primei părți din *Simfonia vieții* ce-L are drept Compozitor și Dirijor pe Domnul Hristos. El veghează ca nu cumva să te pierzi printre acordurile mărite sau micșorate ale drumurilor ce te înconjoară.

Prima parte din această simfonie se numește L.T.A. Termenul de *simfonie* provine din două cuvinte grecești, care s-au contopit într-un nucleu indestructibil, ontologic, pentru veșnicie: *syn* (împreună) și *phōnē* (a suna). Nu poți vibra singur în L.T.A., ci doar împreună cu ceilalți instrumentiști. Această compoziție muzicală instrumentală de proporții vaste include, de obicei, patru părți – patru ani executați în cele mai renumite săli de concerte ale timpurilor.

„L” provine de la nota principală, crucială, care te ajută să te acordezi la frumosul ceresc. Reperul acesta este esențial în călătoria ta plină de alterații.

„T” descinde din treapta principală a oricărei game – tonica. Ea își însușește sarcina de a sublinia nota care dă numele gamei în care vei poposi o vreme, într-o succesiune treptată, minunată, de opt sunete muzicale.

„A” este litera ce corespunde unei singure cifre care va da verdictul parcursului tău interpretativ. Cu siguranță media ta generală la absolvirea primei părți din *Simfonia vieții* va fi 10 și vei fi calificat pentru interpretarea celorlalte capitole sonore ale ei.

Simfonia vieții din L.T.A. este un vârtej existențial care atrage în el, ireversibil, pe toți spectatorii, admiratorii. Este un vârtej ascendent, cu cercuri perfecte, infinite, cu deplasări complexe de translație și de rotație spre Constelația Orion.

Aparțin Simfoniei L.T.A.! Interpretez cu voi *Simfonia L.T.A.*!

VIZIUNEA EDUCAȚIONALĂ

Punctul central al educației creștine în această școală este credința în Dumnezeu creator și conducător al Universului recunoașterea faptului că omul este fiul lui Dumnezeu, înzestrat cu o deosebită valoare și demnitate.

Educația creștina are în vedere, pe de o parte, dezvoltarea la cel mai înalt nivel a dimensiunii intelectuale, a unei gândiri profunde și sănătoase, iar pe de altă parte, a unui caracter bazat pe principiile moralei creștine.

Adevărata educație se adresează omului ca întreg. Ea încurajează elevul spre dezvoltarea unei puternice relații cu Creatorul, cu societatea, cu biserica și cu sine.

Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”
Bulevardul Metalurgiei, nr. 89 - Sector 4, București
Telefon: 0213 345 015
Mail: licadventistbuc@yahoo.com